

Залишенець: Чорний ворон
Василь Шкляр

Їх називали бандитами, розбійниками, головорізами й навіть у прокльонах-анафемах забороняли згадувати їхні імена. Щоб вбити у пам'яті упокореної маси ту ідею, за яку повстанці жертвували свої молоді життя. Авжеж, вони стріляли, вішали, палили, нищили – але кого? На їхньому бойовому чорному прапорі напис: «Воля України або смерть». Вони не вийшли з лісу навіть тоді, коли навкруги запанувала чужа влада і вже не було надії на визволення. Вони – залишенці – обрали собі смерть.

Василь Шкляр

Залишенець

Чорний Ворон

Т о б і зозуля навесні

Кувала щастя, а мені

Вороння каркало сумне, –

Забудь мене, забудь мене...

Пісня

1921 року долю чотирилітньої війни, яку Росія розв'язала проти Української Народної Республіки, було вирішено на користь загарбника. Армія УНР опинилася інтернованою за колючим дротом колишніх польських союзників. Однак збройна боротьба ще роками тривала майже на всіх теренах України. Відчайдушний опір російським окупантам чинили повстанці Холодного Яру. На їхньому чорному бойовому прапорі був напис: «Воля України або смерть».

Частина перша

Розділ перший

1

Отамана Веремія ховали в Гунському лісі без прощальних сальв і промов. Ховали потай, уночі. Двое похмурих чоловіків привезли підводою труну з тілом загиблого, а ще один привів із ближнього села священника.

Яму викопали за двадцять кроків на схід од старезного дуба, і тепер біля неї тихо світилася в темряві домовина – недавно стругана соснова дошка ще пахла живицею.

– Відкрийте віко, – попросив отець Олексій.

Він довго роздмухував кадило, черкаючи відсирілими сірниками, які сичали, ламалися і не хотіли горіти.

– Навіщо? – запитав той, що привів священника. Його ширша, ніж довша, голова і закандзюблений ніс робили чоловіка схожим на велику сову.

– Так треба, – сказав отець Олексій. – А може, там дохлий пес.

– Тут не до жартів, отче.

– Саме через те й годиться відкрити труну. Я можу зрозуміти все, окрім святотатства.

Двое похмурих чоловіків підійшли ближче і поволі, знехотя зняли віко.

Десь у глибині лісу прокотилися ухкання-зойки сича. Якщо то правда, що темної ночі б'ються навкулачки чорти, то це могли бути і їхні крики.

– Так, це він, – сказав отець Олексій. – Я знав небіжчика. Але чому його поклали в брилі?

– Такою була Веремієва воля. Щоб його поховали у брилі й вишиванці, – пояснив той, що був схожий на сову. – Отаман так і до бою ходив. Хіба ви не знали?

– Дурна була звичка, – озвався один із похмурих чоловіків. – Ворог його впізнавав серед нас ще здалеку. Тільки й ціляли у цього бриля, поки не влучили.

– Зате й ми його бачили за версту, – сказав другий похмурий чолов'яга. – Завжди бачили, що він з нами.

– Дурна була заведенція, – повторив перший і сухо сплюнув через плече.

- Не твое свиняче діло, - сказав той, що був схожий на сову. - Починайте відправу, отче. І якщо можна, то не розтягуйте. Бо нас тут і ранок застане.

- Добре, хоч чоботи зняли, - сказав отець Олексій. - Так йому буде легше іти до раю.

- Починайте відправу, отче.

Здалеку знов долинули моторошні ухання-зойки, й отець Олексій подумав, що сичі так не кричать.

- ...Боже духів і всякої плоті, Ти смерть подолав і диявола знищив, і життя світові Твоєму дарував - Сам, Господи, упокой душу усопшого раба Твого Веремія на місці світлім, на місці квітучім, на місці спокійнім, звідки втекла болізь, печаль і зітхання; всяке прогрішення, вчинене ним словом або ділом, або помислом, як благий і чоловіколюбець Бог, прости, бо немає чоловіка, що жив, а не згрішив би...

Після короткої відправи труну опустили в яму, кинули зверху по жмені землі й засипали могилу. Але верх не виводили - все розрівняли і притрусили падаючими листям.

- Ви зрозуміли нас, отче, - сказав схожий на сову чоловік. - Ніхто не повинен знати цього місця. Вони його шукатимуть і мертвого.

- Але не знайдуть, - сказав похмурий чолов'яга і кинув свого заступа на підводу - Навіть якщо надібають цю місцину його тут уже не буде.

- Як то не буде? - спитав отець Олексій.

- А так. Вознесеться на небеса.

Отець Олексій перехрестився і мерзлякувато повів плечима. Холодна осіння ніч дихнула йому прямо за комір.

- Запам'ятайте: нас тут було всього четверо, - майже з погрозою в голосі сказав той, що був схожий на сову. - Окрім нас, цього більше ніхто не бачив. Коли що... з нас і спитають.

Але він помилявся. На сусідньому дубі давно вже прокинувся старезний чорний ворон й одним оком сонно кліпав на це видовисько. Воронові було вже двісті сімдесят літ, проте він досі не стомився спостерігати за людськими дивацтвами і намагався ставитися до них з розумінням. Тепер він сидів на дубі, який ще міцно тримав на собі поруділе листя, вдихав теплий дух ладану, і чорному воронові було тут затишно. Білий місяць-четвертак не діставав його за дубовим листом, зате добре висвічував невеличку галявину, де копошилися люди. Ворон, хоч був і сліпий на одне око, відразу впізнав і священика, і чоловіка з довгим закарданцюзбленим носом - він їх бачив не вперше. Щоправда, чув погано, бо ворон, по правді сказати, був уже глухий

як пеня. Глухий і підсліпуватий, а проте добре бачив, що йому треба. Наприклад, цього разу він завважив із подивом, що отець Олексій не тільки вкоротив молебень, але й не опечатав могилу...

Та ще чуднішою для нього буде інша причта на цій галявині, – це коли згодом сюди прийдуть інші люди, вони гелготатимуть нетутешньою мовою, чужі, рогаті, себто в рогатих шапках-будьонівках, незнайомі чорному воронові люди, прийдуть і відміряють двадцять кроків на схід од старезного дуба і стануть копати, і викопають труну, відкриють віко, та замість отамана знайдуть там тільки записку, від якої можна було здуріти.

Ворон тихенько реготне, затуливши дзьоба крилом, щоб не каркнути, щоб його не почули, бо тоді рогаті, зганяючи злість, стрельнуть ще й по ньому. Ворон не боявся смерті, але він не любив, коли пахне смаленим, а на старості літ ще й не терпів запаху горілого пороху.

2

Досі не можу собі пояснити, що то за радість така була перед кожним боем, яка тремтіла в усьому тілі, мовби жива істота. Серце співало, в очах розвиднялося, лоскіт бігав долонями. Оце як є твердий рішенець, що сьогодні виступаємо, чи хай там навіть узавтра, то вже місця собі не знаходиш, щось аж трусить тобою зсередини. Я бачив, що так було не тільки зі мною, кожного з нас постигала ця втіха, тільки всяк переживав її по-своєму. Той походжав, як півень, той начищав уже вкотре рушницю, ще хтось мугикав-насвистував, а той сидів непорушно – тільки очі горіли лихим вогнем. А коли раптом бій відмінляли, напосідало таке, якби ото молодиця враз відмовила тобі в останню хвилину і ти залишився сам на сам зі своїм хотінням.

Ні, не було у нас зовсім страху, він звітрився разом з надією, бо коли в чоловіка уже й надія пощезла, то який може бути страх? І немає тут чим хвалитися, сказала б сліпа ворожбитка Євдося, до якої прийшов я тоді, коли все починалося, тож я прийшов до сліпої Євдосі, котра вміла забрати біль із людського тіла, вміла навіть зцілити душу, прийшов і сказав: «Забери у мене, Євдосю, дві штуки нетребні, вийми їх із моєї душі, аби й знаку не зосталося». – «Які такі штуки нетребні?» – тихо всміхнулася невидючими очима Євдося, як усміхаються сліпі. «Страх і жаль, – сказав я. – Вийми з мене насамперед страх, тоді жаль». – А вона похитала головою: «Не можна без цього зборонцеві, без страху й жалю швидко себе загубиш», – сказала тоді сліпа Євдося, і я ще не раз пригадаю її слова, коли рубатиму голови, і це вже стане для мене ніяким не бойовиськом, а буденною роботою, від якої тільки болітимуть руки ночами.

Так було і тоді, коли ми захопили в полон китайців. Та який там полон, не було в нас ніякого брану, ворогам ми відразу давали раду шаблями, не тратячи куль, тож і того разу підвели косооких до колоди і я показав їм, аби поклали на неї голови. Теж не знаю, що то за чуднота така була, що китайці, які потрапляли нам до рук, мов заворожені, підставляли шиї під наші шаблі. Ніяких тобі благань про пощаду, жодного писку, цілковита згода

з тим, чого не минути. І от, коли вже кільканадцять голів покотилося в багрянну від крові траву, до колоди підійшов останній. Худий, невеличкого зросту, ноги колесом, мені здавалося, що якби я вхопив його за коліно і побурив чимдалі, то він і котився б, наче те колесо, хтосьна куди, нещастя та й годі. Але от що цікавого було в тому нещасті: голова спереду поголена, а чуб на потилиці заплетений у косичку, і коли він став навколішки й поклав голову на колоду, то раптом узяв ту косичку й задер на тім'я. Це мене розсмішило. Він що – боявся, щоб таку «красу» не від'єднали від голови? Чи прибрав її з потилиці, аби не заляпати кров'ю?

Рука моя опустилася. Я не знав, чи сміятися, чи що, але добре бачив, що в цьому косоокому немає ні краплі страху, ніби він вирушав прямісінько в рай і, сучий син, боявся тільки одного – аби в тому раю його косичка була цілою, чепурною і не забризкана кров'ю. Тоді я вхопив його за того хвоста, різко підвів з колін і повернув до себе обличчям. Ні, жодної тіні страху не було в чорних шпаринах його очей, він дивився на мене з якоюсь тихою цікавістю і розумінням. А потім сказав:

– Чань воєет за тот, кто дайт кусять. Ти дайось кусять – Чань будет воевать за твоя.

Я відпустив його косичку і замість того, щоб знову кинути косоокого на колоду, обернувся до хлопців:

– А що, заберемо цього ходю[1 – Ходя – так тоді називали китайців.] з собою? Може, обтешемо і вимуштруємо, як собаку.

Тоді я ще не знав, що настане та чорна година, коли я залишуся в лісі тільки з оцим китайцем, і ми з'їмо з ним першу сиру ворону без солі.

3

«Черный Ворон – непримиримо хитрый и упрямый враг. Возраста около тридцати лет. Высокого роста, черная борода, длинные черные волосы до плеч. Глубоко посаженные глаза тоже темные, взгляд тяжелый, медлительный, выражение лица суровое. Политически грамотен, бывший офицер царской, а потом петлюровской армии. Одет в защитное. Опоясан двумя портупеями, говорит, что с ними родился. Якобы мать ему рассказала, что когда он появился на свет, то был вот так накрест опутан пуповиной. Теперь имеет привычку постоянно закладывать руки за портупеи, так как очень неторопливый, почти неуклюжий в своих движениях. Даже странно, как при этом ему удастся быть отличным наездником и метким стрелком.

Сын лесничего, сочиняет стихи. Отряд Черного Ворона в настоящее время насчитывает около 300 пеших и 75 конных хорошо вооруженных бандитов. Оперирует преимущественно в Звенигородском, Черкасском, Чигиринском уездах, в частности в том же Холодном Яре, Лебединском и Шполянском лесах. По последним сведениям, то ли убит, то ли тяжело ранен в бою с 102-м

батальоном, в результаті якого батальон потеряв помічника комісара, розвідника, 23 бійця, тачанку, три лошади. Смертельно ранен командир батальона.

Уполномочений Какавишников».

(Із донесення уповноваженого Кременчуцького губчека в Чигиринському повіті від 4 листопада 1921 року.)

І тільки вранці, коли випав легенький сніжок, він здогадався, що означали її слова.

– Взаўтра ти снідатимеш на білій скатертині, – сказала тоді сліпа Євдося, і її сині, молоді, як у дівчини, очі тихо усміхнулися.

– Це ж у яких таких панів мені доведеться снідати? – спитав Чорний Ворон, зводячись на лікті у твердому дерев'яному ліжку, трохи закороткому для його отаманського зросту.

– Не у панів, а в панни. У білої панни, – знов усміхнулася сама до себе Євдося.

Її хата стояла глибоко в лісі серед боліт, що тяглися вздовж вузької річечки Ірдинь, і, дивлячись здалік, можна було подумати, що цю хижку нетеча-трясовина поволі всмоктує в себе. Але ні – гніздилася вона на твердому глинястому острівці і якщо й осідала, то тільки від старості.

– Зараз я змию з тебе всю хворість, і вдосвіта ти підеш, – сказала Євдося. – Скільки я можу тебе калавурити?[2 – Калавурити – стерегти.]

Серед кімнати стояла широка дубова кухва, наповнена до половини брунатною купіллю, від якої сховався гарячий трав'янистий дух. Поруч на долівці парували ще два казани з окропом.

– Кажеш, піду отак просто до білої панни? – перепитав Чорний Ворон.

– Атож. Може б, хоч до неї зголив свою бороду? Я тобі дам шмат окіска. Він гостріший за вогонь.

– Ще не вродилася та крала, заради якої я зголив би свою бороду.

Ворон зняв цупку полотняну сорочку і, коли залишився у самих спідніх, знічено глянув на Євдося.

– Скидай, не соромся, – підохотила вона. – Однак я нічого не бачу. А як захочу, то й так роздивлюся що мені треба.

– Еге, не бачиш. А бороду як закримітила?

– Хіба ж тільки бороду? Я тебе обмацала всього, поки латала. Та й не одну бороду знайшла на тобі, аж дві.

- Як це - аж дві? - спитав Чорний Ворон і враз прикусив язика, зникнув ще дужче.

- Ти таки трохи твердоголовий.

Вона дивилася нерухожими очима десь крізь Ворона, але він, скидаючи спідні, все-таки затулився однією рукою, і коли нарешті заліз у кухву, відчув неабияку втіху. Темна гаряча вода огорнула його по груди.

- Скільки ж це я провалявся у тебе, Євдося? - спитав він.

- Трохи не з місяць. Кінь тебе приніс непритомного.

- Де він? Де мій Мудей?

- Стоїть у повітці, жує сінце разом з козою Галькою. У нього було надрубане вухо, але вже загоїлось. Ти за нього не переживай, за себе подумай, - водила віхтем по його м'язах Євдося. - Може б, кидав тинятися лісом та брався до якогось діла. Не буде вже пуття з вояцтва вашого. Це я тобі кажу.

- Так мені казала й моя сестра Марія.

- А ти що?

- Витяг шаблю і хотів зарубати. Але ж... сестра все-таки.

- То це ти й мене можеш зарубати? - зумілася Євдося.

- Можу, - сказав він.

- Лихим ти зробився. Зачерствів. Кажуть, навіть своїх убиваєш, тих, що піддалися на амністію.[3 - Амністія - застаріла форма слова «амністія».]

- Ті, що піддалися на амністію, не мої. Чека їх все'дно знищить, але спершу витрусить душу і все випитає. Тут один шлях - або сюди, або туди.

Євдося примовкла, а коли змила йому волосся лугом,[4 - Луг - водний настій попелу, що вживався замість мила.] сказала:

- Але якщо ти й мене зарубаєш, то не матимеш нічки золотої, яку я тобі наворожила.

- Якої ще нічки?

- Побачиш. Прийде до тебе сьогодні вночі дівчина славна. Поділитися з нею своїм здоров'ям.

...І вона прийшла, дівчина славна і чиста, що пахла понтійською азалією, духмяним кадилом і дикою орхідеєю, які росли на заболочених берегах річечки Ірдинь (багна, що ніколи не вимерзали, вберегли рослини дольодовикового періоду), і їх Євдося кидала в купіль. Тож вона, ця

дівчина славна, прийшла і лягла біля нього, Чорний Ворон не бачив її у темряві, тільки чамрів од чистого повію волосся і тіла, відданого йому на поталу, і, пригортаючи до себе дівчину славу, вроджену з того вулкану, що мільйон років тому вивертнувся на місці теперішнього Холодного Яру, він ділився із нею своїм здоров'ям, ставав коренем понтійської азалії, дикої орхідеї, кадила духмяного і переливав у них свою міць, а сам пив силу з її грудей, і так вони ставали єдиним колобігом.

– Озовися ж до мене хоч словом, – просив Чорний Ворон, відпускаючи її уста зі свого цілунку, та вона не подала навіть голосу, тільки стогнала леготом орхідейним, а коли вже пішла від нього, то Ворон подумав, що це була химера-мана, яку наслала на нього Євдося, чи, може, то й сама Євдося прийшла до нього, позичивши у своєї молодості однеденьку золоту нічку хто його знає, але щось тут було нечисте з цією дівочою чистою, бо, коли вона щезла, на тому місці ще довго тремтів сніп білого світла.

4

Вранці Чорний Ворон осідлав Мудея (до всього ще вкоротив праве стремено, бо його поранена права нога не розгиналася до кінця, тож була трохи коротшою за ліву), приострожив дончака-розумаку Мудея і, коли рушив своєю дорогою, то здогадався, що означали Євдосині слова про сніданок на білій скатертині. Цією скатертиною і був йому ось цей білий сніжок, що вперше сьогоріч притрусив землю і ще й тепер ліниво пролітав над Ірдинськими болотами. Біла панна зима тихо ступала йому назустріч.

Застояний Мудей поривався до бігу, поспішав розім'ятися – й відразу пішов дриндом, таким собі граційним клусом, від якого і вершник одразу вирівнювався у спині і розправляв плечі. А за плечима у Чорного Ворона ще був карабін, кишеню чумарки відтягувала французька граната «кукурудза», і він дивувався, як з усім цим добром Мудей доніс його, непритомного, до Євдосі, як здогадався, що пораненого отамана треба доправити саме до знахарки. Ворон знав, що Мудееві розуму не позичати, кінь рятував його вже не раз, але як те в нього виходило – важко сказати. Останнє, що Ворон пригадував із минулого бою, – це те, що лежав на землі геть розчавлений, не міг навіть звестися на ноги, і тоді Мудей також ліг біля нього, тихенько заіржав, припрошуючи в сідло. У тій коловерті вони загубили тільки Воронову смушеву шапку, за якою тепер він дуже шкодував, не так за самою шапкою, як за чорним шликом, на котрому було вишито два слова дівочою рукою: «Вертайсь росю».

Він і тепер сидів у сідлі простоволосий, ріденький лапатий сніжок падав йому на довге волосся, падав на тихі дерева, на ще не замерзлу землю, і позаду залишалися сліди від копит, підбитих добрими японськими вухналями.

Довший час Ворон не правив конем, тут, серед боліт, Мудей знав дорогу краще за нього, він знав твердий путівець не оком, а чув його своїми копитами, чув усією душею, бо Ворон був певен, що в його товариша є душа. Тому він ніколи не міг повірити, що холодноярський отаман Василь Чучупака загинув через коня. Усі як один стояли саме на цьому – винуватили

отаманову кобилу Зірку (вона мала білу зірку на лобі), яка, мовляв, знатурилася, зірвалася за жеребцем, і коли Василь утікав від червоного ескадрону, його хтива англо-арабка зачула позаду іржання коня, розвернулася й понесла вершника на ворожу кінноту, понесла прямісінько чортові в зуби. Василь застрочив зі свого «люйса», скопив кількох кіннотників і ще встиг поміняти на кулеметі кружок, та коли вистріляв усі набої, то вихопив бравнінга і приставив собі до скроні.

Прокіп Пономаренко на прізвисько Квочка, який тоді уцілів, казав, що Василь передсмертний крик докотився аж до Мотриного монастиря:

– Живи-и-и!!! – на весь голос закричав Чучупака, і не знати було, до кого звертався він в останню хвилину – чи до брата, чи до свого гайдамацького полку, чи, може, до України.

Але Чорний Ворон міг покласти голову під копито своєму Мудееві, що все це було не так. Василя Чучупаку не могла занепасти кобила. Так, того квітневого дня вона, його Зірка, справді поводитися норовисто. Василь їхав до хутора Кресельці в лісництво на раду отаманів, його супроводжували ще брат Петро Чучупака, боровицький отаман Павло Солонько, Гриб, Квочка, Юрко Залізняк. Усі були в гуморі – раділи першому, вже по-справжньому теплому сонцю і сміялися з найменшої абищці. Сміялися і з отаманової кобили Зірки, яка, зачувши весняну теплінь, втратила сором і терлася об Солонькового жеребця, поки сідлом розірвала штани самому Солонькові. Той скипів: «Здай, Василю, іі на мило, бо наберешся біди!» – «Я на Зірці ще увійду до Києва, – засміявся отаман. – А штани ми тобі залатаємо, скидай хоч зараз». – «Я б уже краще на козі їздив», – плюнув спересердя Павло Солонько.

А в хаті лісника Гречаного вже пахло упрілим борщем, однак до столу не сідали – мали надійти ще хлопці. Поки їх піджидали, сіли грати в підкидного, і Василь Чучупака до драних штанів ще й навішав Солонькові погонів. Той геть похнюпився, перестав з Василем і балакати. Коли це раптом бахнув постріл вартового, всі повискакували надвір і побачили, що лісництво оточила ворожа кіннота. Наші хлопці теж кинулися до коней, та не всі встигли. До того ж схарапуджені коні, прив'язані до тину, намертво позашморгували вузли на поводках, і Василь Чучупака шаблею розрубав того вузла, аби мерщій відв'язати Зірку. Він першим вихопився на пагорб і за мить уже міг розчинитися в лісі, але озирнувся й побачив, як скручують-в'яжуть його рідного брата і Павла Солонька...

А тепер стій-но, хлопці, знімимо шапки і добре подумаймо своїми твердими головами, як сказала б Євдося. Тепер нехай хтось пояснить мені ось яку штуку: якби хтива англо-арабка Зірка сама розвернулася на тому пагорбі й помчала на іржання чужого жеребця, то чи не зміг би Василь Чучупака вчасно зіскочити з неї або й угатити кулю кобилі у вухо? Зміг би, ще й як! Але ж він побачив, як в'яжуть його брата, та хай би навіть не брата, в'яжуть боровицького отамана Павла Солонька, який шойно журився за розірваними штанями, сердився, що Василь навішав йому погонів, а тепер прощався з життям. І якби ж то тільки з життям! Попереду були катування в чекістських мордовнях, де, перш ніж стратити, тобі виколють очі й відріжуть язик. Василь це знав, може, краще за інших. Знав. І, йдучи на свій рішенець, не вагався ані секунди.

Тож хай там знатурилася чи не знатурилась англо-арабка, але він сам розвернув її наопач і помчав назад, щоб розсіяти ворожу лаву зі свого вірного «люйса» і визволити Петра й Павла. Я навіть переконаний, що Зірка несла його рівно і легко, бо добрий кінь завжди відчуває свого вершника, добрий кінь, повірте мені, уміє відчутти запал і радість боротьби. А коли не вдалося розсіяти лаву, коли на другому кружку захлинувся розпечений «люйс» і Василь опинився в тісному кільці кінноти, то підніс до скроні бельгійського бравнінга, і покотилася довга луна від яру до яру, від хутора Кресельці аж до Мотриноного монастиря:

– Живи-и-и!

І тоді до нього, вже мертвого, підійшов вислозадий командир ескадрону Митрюха Герасімов, підійшов із жалем великим, що не вдалося живцем захопити отамана, але спершу він здивувався, бо замість страшного бандита побачив хлопця років двадцяти п'яти з білявим волоссям і блакитними очима, які дивилися у квітневе небо і всміхалися першому, вже по-справжньому теплому сонцю. Митрюха Герасімов не витримав, ударив мертвого чоботом, тоді вихопив у когось гвинтівку і кольбою став гамселити в усміхнене, нестерпно красиве лице. Його орда сприйняла цю лють як наказ, кацап'юги юрбою налетіли на мертвого – дрібні, кривоногі, але дуже мордаті, з плоскими, налитими кров'ю мармизами, – вони з дикунським гелготанням і матючню також почали гамселити отамана кольбами, і так гамселили, що прибулда із недалекого Жаботина Федька Песков, котрий показав їм дорогу на хутір Кресельці, напужив у штани і довго не міг допетрати, що це воно таке гаряче (чи не кров?) стікає по литках. Перелякався в смерть вилупок, хоча й не знав, що через тиждень загойдається в зашморгу на сухій гілляці.

А кацапидли ніяк не могли вгамуватися, і хтозна, скільки б вони ще зганяли злість на мертвому, аж тут гримнув ще один постріл – то вже Митрюха Герасімов вихопив мавзера і пальнув у сине квітневе небо.

– Давольно, придуркі! Кто нам паверіт, что ето сам Чучупака! Атвезьом-ка лучше бандіта к его радной матушке! Пусть палюбуется.

І вони прив'язали понівечене тіло до коня й поволокли аж у Мельники.

Слідом їхала підвода, на якій везли зв'язаних Петра Чучупаку і Павла Солонька. Петро сидів скам'янілий, а Павло закусив нижню губу, і тоненька цівочка крові стікала йому на підборіддя.

Перед Чорним шляхом, що пролягав через ліс, Ворон потяг за повід ліворуч, але Мудей став як укопаний. Став, застриг вухами, і Ворон ще раз завважив, що праве вухо коня живе – навскіс надрубане, трохи вкорочене, проте чутливе і сторожке. Зовсім недалечко заскрекотала сорока, видно, угледіла простоволосого вершника, а може, запримітила й когось іншого, бо чого б це Мудей зупинився ні сіло ні впало, коли йому велено було «цоб». Ворон зняв з-за спини карабін, взяв його напереваги і повів очима поміж дерев, поки

зачепився поглядом за густу вільшину Проте нічого не застеріг, то приклав до рота долоню човником і тихо каркнув. За мить у вільшині теж почулося «кар», але якесь несміливе, тонкоголосе, мовби це ота сорока-білобока перекривляла Ворона. Втім, він добре знав, що це не сорока, і клацнув замком карабіна.

– Вороне, ти живий? – почувся голос, а за тим голосом із вільшини вплив вершник на легкому, як тінь, коні, при шаблі, у короткому кошуку й сивій високій шапці з блакитним шликом. – Ти живий...

Леле, це була Дося Апілат, грушківська молода козачка, яка воювала в холодноярському гайдамацькому полку ще з Василем Чучупакою, і Ворон бачив її, може, разів зо три, але так, не в бою. У бою, казали хлопці, це була сатана, вона рубала з обох рук, ординські голови сипалися, як кавуни, і в найгустішій ворожій лаві за нею залишалася кривава просіка. Ворон мало йняв тому віри, бо яка могла бути диявольська сила в тендітному тілі дівчини, хай і гінкому та пружному, але все-таки дівочому тілі, ліпленому не для того.

Що було насправді могутнім у Досі, то це її довга розкішна коса, яку непросто було сховати навіть у глибокій папасі, – Дося заправляла під шапку свій скарб по-факірському якимось особливим фасоном, із таким викрутасом, що Ворон аж рота розкрив, коли це побачив за першої їхньої зустрічі на подвір'ї Мотриноного монастиря.

«Прив'язати?» – грайливо примружила ясні оченята, в яких гарцювало два скупаних у смолі чортиська. Він подумав тоді, що такою косою не одному можна світ зав'язати, але сказав: «Не треба. Я вже прив'язаний». Чорти в її очах застигли від подиву, Дося так крутнулася на підборах новеньких хромових чобіт, що з острогів посипалися іскри.

Після того вони бачилися ще двічі, й щоразу вона глузливо перепитувала у нього: «То як, Вороне? Ти ще на припоні?» Якщо зараз вона знов це питає, він не подивиться на холод, стягне її з коня й отут, прямо на білій скатертині, покаже, чия шабля замашніша.

Тільки... звідкіля тут Дося взялася?

– А чутка пішла, що тебе вбито, – сказала вона.

– Спершу я теж так подумав.

– Ти часом не привид? – вона під'їхала до Чорного Ворона впритул, і тепер у її очах посміхалося двоє лагідних янголят. – Можна доторкнутись до тебе?

– Якщо не боїшся.

Дося провела пальцями по його бороді, злегенька торкнулася вуст.

– А звідки вертаєш?

– Та з того світу.

– І шапку там загубив, еге?

– Подарував, – Ворон примружив око на Досиних янголят. – А ти як тут опинилася? – здивовано спитав він, хоч дивуватися не було чому: Чорним шляхом вона завжди поверталася в Грушківку, тож і тепер їй лежала така дорога, тільки цього разу Дося їхала в своє село надовго, вважай, до весни, адже на зиму лісовики йшли під землю. Майже до середини березня вони осідали в землянках, і Досі там було б, може, й весело, але трішки незручно і страшно – не тому, що вона така пані, але... зрозумій мене, Вороне, я все-таки жінка, мені треба вчасно й помитися, і розчесатися, і ще дещо зробити, а це не так просто, як вашому братові. Хоч воно кожному важко жити кротом.

– А мені й під землею весело, – сказав він.

– У гурті, може, й так, – погодилась Дося. – Але... ти ж не любиш, коли від жінки пахне козою?

– Якщо молодю і чистою, то чого ж?

Ворон сіпнув ніздрями – відчув якийсь невловимо знайомий запах, що легенько війнув від Досі. Дразливо приймний, але невгаданий.

– А що, хлопці не можуть вирити для тебе окрему земляночку?

– Хіба що на двох із тобою, – засміялася Дося так білозубо, ніби хто жменю перлів сипнув перед ним, і сміялася виклично й довго, поки на очі їй не набігли сльози. Вона враз притихла й міцно стулила губи.

– Досю, – сказав він, – пробач.

– За що?

– Не знаю... – Ворон так зніжковів, аж Мудей переступив із ноги на ногу. – Ти така гарна...

– Не бреш. Давай краще попрощаємось, Вороне, га? Попрощаймося до весни. – Вона підняла праву руку вгору, він зробив так само, і їхні відкриті долоні спершу притулилися одна до одної, а потім зімкнулися в дружньому потиску. Це був чоловічий жест прощання, але ж Дося мала вояцьку славу, а отже, і право на козацький звичай.

Потиск її руки був міцний, ця рука справді вміла тримати і шаблю, й рушницю, тільки ж на Ворона знову війнуло не порохом, а... чим, чим? – чимось невловимо знайомим, що могло сходити лише від жінки.

– До весни? – подивилася йому глибоко в очі.

– До весни.

Дося торкнула коня острогами, і він, легкий, мов тінь, поплив убік Чорного шляху. Та від'їхавши кроків на десять, вона враз натягла повід.

– Гей, Вороне! Тримай!

Він і не зоглядівся, як у повітрі майнула сива папаха з блакитним шликом, і Ворон випростався у стременах майже на повен зріст, аби її упіймати.

– Це щоб не замерз у Холодному Яру!

Довга важка коса, вивільнена з-під папахи, розгорнулася, мов жива, обвилася довкола шиї, стягнула пояса й лягла аж на круп коня.

Вершниця щезла за деревами, а він, спантеличений, ще довго тримав у руці ту шапку, поки нарешті накинув на голову. Накинув – і швидко зняв, припав обличчям до її ще теплого споду.

Ні, не може бути. Подих йому перехопив запах понтійської азалії, кадила духмяного і дикої орхідеї...

Розділ другий

1

«В Гуннском лесу опять появилась банда Веремия в количестве 80 штыков и 30 сабель при 2 пулеметах «максим» и 5 «льюисах». Бандиты среди белого дня совершили внезапный налет на Златополь, ограбили волисполком, телефонную станцию, захватили в плен начальника милиции, который, по некоторым сведениям, работал на них. Известно, что среди бандитов существует обычай, когда один из них берет себе псевдоним погибшего главаря, однако есть основание считать, что атаман Веремий не погиб и продолжает свое кровавое дело. Предпринимаются все попытки выяснения этого факта.

Уполномоченный Дьяконов».

(Із донесення уповноваженого Кременчуцького губчека в Чигиринському повіті від 6 грудня 1921 року.)

Вони під'їхали чотириколісною бричкою до хати – це край села, біля Кривого Узвозу, де жили Веремієва мати та його молода дружина Ганнуса, і спершу спокійно так почали розпитувати, де їхній господар, чи не давав знати про себе, коли він востаннє навідувався додому? Мати й Ганнуса в один голос божилися, що не з'являвся він хтосна й відколи, як завіявся десь ще в Пилипівку, то тільки його й бачили.

Високий приходень у шкірянці з тонкою гусячою шиєю, обсипаною прищами, сказав, що коли чоловік завіявся невідомо куди, то треба піти в управу і заявити: мовляв, він одкинувся од хати, від жінки і матері, то й вони,

жінка і мати, відмовляються від нього; а не зречетесь – будете відповідати перед сов-властю, якщо він подався у банду чи в петлюрівську шайку. Та як же ми будемо відмовлятися од нього, – мати на те, – коли невідомо, чи він хоч живий, чи, мо', вже його кісточки десь у сирій землі, гріх же великий – відмовлятися од мертвого. А що, може, чули щось про загибель його? – ще дужче витягнув гусячу шийку той у шкірянці. Та де ж бо ми чули, як ні слуху ні духу від нього, – знизала плечима Ганнуся й мимохіть приклала руку до свого лона, де віднедавна почула, що воно вже ворухиться.

Вона справді не знала, що з Веремієм, – докотилася чутка, що загинув під Гунським лісом і там його поховали, а потім люди казали, що ні, то брехня, отаман не з тих, кого так легко вбити, він тільки поранений і переховується в надійному місці, то він лишень підманив так червоних, поклавши в труну іншого чоловіка у брилі й вишиванці, аби його більше не шукали і дали спокій жінці та матері. Десь, мов, прохопився словом його ад'ютант на прізвисько Чорт, що начебто отримав чудернацьку записку від Веремія, – Чорт прийшов до клуні, де вони з отаманом умовлялися стрітись, якщо розминуться в бою, та замість отамана знайшов там тільки записку, нашкрябану його рукою:

«Мене буде поховано в Гунському лісі за двадцять кроків на схід од старезного дуба».

Але хто ж це знає наперед, коли жде його смерть і де його закопають?

Потім ще люди стали шептатися, що козаки поховали Веремія на старому цвинтарі в їхньому-таки селі, поховали серед ночі, так, щоб навіть жінка і мати не знали, бо рано чи пізно викажуть своїми слізьми могилу отамана. Довго мучилися-вагалися Ганнуся з матір'ю, не хотіли брати гріха на душу, та й страшно було, але невідання було ще тяжчим, і тоді вони вдвох уночі таки пішли на старий цвинтар, де вже давно не ховали нікого, пішли і знайшли там свіжу могилу серед запалих гробків та похилених трухлявих хрестів. І стали копати, й докопалися, грішники, до труни, натерпілися страху до холодного поту, тільки та свіжа труна також була без небіжчика, але... лежала в ній закривавлена Веремієва вишиванка.

– Ага, ні слуха ні духа, значіт, – рипнув своєю шкурятянкою той, що мав прищаву гусячу шийку. – І атказиватся ат нево ви не сабіраєтесь. Ну так сматріте же! Єслі вдруг етот слух ілі дух паявітсья, тагда пеняйте на себя! Тагда і вас пахаронят заживо.

Заброди пішли, але Ганнуся знала, що це тільки початок. Вони б давно з'їли їх із матір'ю живцем, та не зробили цього тільки тому, що сюди ще міг навідатися Веремій. Вони не відчепляться від них, поки не знайдуть його живого чи мертвого. Серце підказувало їй, що Веремій живий, інакше чого б ото замість небіжчика клали в труну лише його одяг? – така омана була для неї незрозумілою і навіть зловісною. Ганнуся тільки розуміла, що хтось затіяв зухвалу гру, і цей хтось скоріше за все був її чоловіком, а раз так, то він – живий, мертві не годні на жарти, навіть якщо за життя вони були вдатні до найхимерніших витівок. А якщо Веремій живий, то все, що він

робить, має свій глузд, і рано чи пізно чоловік неодмінно до неї обізнеться чи подасть якийсь знак.

Так собі міркувала Ганнуся, стоячи біля причілка хати, аж поки вгледіла на вершечку акації чорного ворона. Той сидів трішки надутий і сонний, але Ганнуся побачила в ньому недобру прикмету, відчула якесь лихе віщування, аж млість підкотила до горла. Її навіть знудило, але це вже було не вперше відтоді, як вона зачула важкість у лоні, і даремно Ганнуся нарікала на ворона – той був настільки старий, що вже не міг і не хотів нічого віщувати. Він просто спостерігав зверху за людською метушнею, бо це було єдине, що його ще цікавило в цьому нескінченному житті. Марнота над марнотами, все намарне, – думав ворон, дивлячись услід бричці, яка віддалялася від Кривого Узвозу. Котяться ці колеса в один бік, а потім знов повернуть назад.

І чи віщував він, чи ні, а наступної ночі хтось постукав у вікно – дрібно так, як це робив Веремій, – вони з матір'ю обидві кинулися зі сну, але то був якийсь чужий чоловік. Він не сказав нічого, лиш передав Ганнусі вісточку, писану друкованими літерами:

«Якщо хочеш мене побачити, то приходи у суботу після заходу сонця до Високої Греблі».

2

Ніколи я не був мародером, та завжди з якимось дурним лоскотом у грудях любив потрусити потайні чужинські кишені, планшетки й портфелі, які носила не дрібнота, а здебільшого «риба» серйозніша, – в суконних френчах, шкірі і хутрах. Траплялися там, звісно, й коштовні речі, та ще цікавішими були всякі папери, що стосувалися нашого брата більше, ніж кого іншого. Я не кажу про більшовицькі агітки, які годилися нам хіба що на «козячі ніжки», а от їхні приписи та настанови були для мене справжніми знахідками.

Чого коштувало бодай оте «суворе попередження», яке я знайшов у планшеті головного черкаського «бебеха»[5 – Бебехи – від аббревіатури БВ – спецчастини, призначені для боротьби з бандитизмом.] Яші Гальперовича, котрий так необачно відважився дістатися на автомобілі аж до Кременчука – непоказного містечка, якому, мабуть, ніколи й не снилося, що воно стане губернським містом, але хай низенько вклониться Холодному Яру та його лісовикам, – це через них виникла гвалтовна потреба створити новий губернський центр ближче до «осинового гнізда бандитизму». І потяглися до Кременчука всі оті губревками, партками, БеБе, губчека, військками та всілякі інші «коми», яких наплодила комуна.

Однак я не про те, я хочу сказати про головного черкаського «бебеха» Яшу Гальперовича, який наважився вирушити в таку небезпечну дорогу на авто лише з чотирма чекістами-охоронцями, якщо брати до уваги й шофера. А

наважився Гальперович покозиритися на американському «пірсі» з відкритим верхом тільки тому, що довкола головних доріг кишіли тоді регулярні частини червоних, котрі день у день прибували цілими ешелонами на станцію Бобринську й розповзалися, як мурашва, в напрямку Чигирина, Кам'янки, Черкас, Звенигородки, Знам'янки... Були то невеличкі на зріст, карячконогі, пихаті й нахраписті москалі, довготелесі, товстошкурі латиші з крижаними очима, вовкуваті й вічно голодні китайці, яких наші селяни називали «сліпими», юродиві з лиця чуваші та башкири, і в усіх на язиці крутилося одне загадково-страхітливе слово «Хальодняр». Усі вони думали-гадали, що ж воно таке, цей «Хальодняр», що ж воно за сила така незвичайна, на яку їх перекинули з найвіддаленіших фронтів, проте цього ніхто не міг до пуття розтлумачити. Москалі казали, що Хальодняр – це якась древня фортеця ще князя Долгорукого, де всі люди велетенські і довгорукі, чуваші та башкири вважали, що Хальодняр – це ім'я якогось великого полководця, щось таке, як Чингізхан, котрий так розперезався, що не хоче визнавати комуну, китайці сподівалися, що це така закраїна, обгороджена високим муром, де хоч і холодно, зате повно рису і всілякого ідла, але тим ідлом не хочуть із ними ділитися, а латиші нічого не думали, вони просто були латиськими стрільцями і мовчки ждали наказу.

Отож головний черкаський «бебех» Яша Гальперович сміливо, з вітерцем і форсом вирушив у відкритому американському «пірсі» на Кременчук, і так не дуже далеко й заїхав, як за Худоліівкою вигулькнуло йому назустріч кілька кіннотників у рогатих шапках-будьонівках з величезними ганчір'яними зірками на лобі.

Яша Гальперович звелів водієві зупинитися, аби розпитати в будьонівців, чи не чути тут на дорогах контри.

– Какой часті? – спитав він суворим командирським голосом, завваживши, як кіннотники обступають «пірса» з усіх боків. Либонь, такого ще й не бачили.

– А что – не відно? – пика будьонівця, який нагнувся над Яшею, аж лисніла від помішки.

– Я спрашиваю, какой часті!

– Особово назначенія, – відповів нахаба. – Ілі я на вовкулаку похож?

Я ледве не розреготався, спостерігаючи за цією комедією, бо то й справді був мій хорунжий на прізвисько Вовкулака. Сам же я сидів верхи у придорожньому лісочку, щоб не сполохати чекістів довгим чубом і бородою.

– Попрошу пред'явить документи! – Вовкулака впер дуло карабіна в нагрудну ліву кишеню френча.

– Да как ви смеее? – верескнув Яша Гальперович, і його бурякове від злості лице раптом взялося крейдою. Він побачив, що кіннотники, які з усіх боків милувалися «пірсом», в одну мить звели рушниці. До горлянки шофера навіть було приставлено довгу кавалерійську шаблю, і коли в того від хвилювання ворухнувся борлак, то на ньому з'явилася червона цятка. Яша все зрозумів, його напружена позитура ураз зів'яла.

Один чекіст викликав у мене повагу. Він потягся правою рукою до нагрудної кишені, начебто дістати документи, та зненацька в тій руці, мов з рукава, з'явився маленький, як іграшка, револьвер «кобольд», бідолаха приставив його до підгорля й натиснув на спуск. Постріл був зовсім тихенький, мій Мудей після відра ячменю пахає голосніше, а це так – ніби комар чхнув, і слава Богу, бо в наші плани не входила стрілянина. Але й після того слабенького пуку голова чекіста якось так чудно тріпнулася, і він, уже мертвий, зовсім спокійно відкинувся на спинку сидіння, викликаючи в мене не тільки повагу, а й схвалення.

Хлопці, щоб не заляпати таку гарну машину кров'ю, витягли з неї зомлілого Гальперовича та ще двох напівпритомних чекістів і потягли в лісочок. Вовкулака, вмостившись поруч із водієм, наказав правувати за ними.

По правді сказати, я лише тут, у переліску, дізнався, хто потрапив у наші сіті. Коли переглянув їхні документи, серце мое заспівало.

Гальперович, трохи оговтавшись, попросив мене відійти убік поговорити вічна-віч.

– Ви – Чьорний Ворон?

– Білих воронів не буває, – пояснив я йому.

Яша Гальперович нервово кивнув, навіть спробував усміхнутися. Потім, натужно ковтаючи повітря, прошамкотів:

– Маїх папутчікав следует немедленно ліквідувать. Тагда я, как начальник уезднаво ББ, смагу вам прігадітсья.

– Цікаво, – сказав я. – Чим же?

– Для сваїх прідумаю версію, как я чудом вирвалсь із бандітських кахтей. А патом, немнога спустя, смагу передавать вам через связних очень важную інформацію.

– Наприклад? – подав я надію Яші.

– Наприклад, где і кагда на вас гатовітсья аблава. Ілі кто среди вашіх людей является нашім агентом.

Мене вразила його дурість. Напевно, страх потьмарив Гальперовичу мізки, бо він плів нісенітницю. Я сказав:

– Для початку ти сам зліквідуєш своїх. Зарубаєш їх шаблею.

– А можно с револьвера? – облизав він сухі губи.

– Ні, не треба лякати горобців. Ти їх зарубаєш.

– Я, знаєте, не кавалеріст, не умею арудовать саблей.

– А ти бий тупим боком, – порадив я. – Поміж вуха. Як кролів.

- Тагда паставте всех траіх рядишком спіной ка мне.

Ми підійшли до чекістів, що тремтіли в оточенні моіх хлопців, і я наказав ім стати рядком один біля одного.

- Страчувати вас напросився таваріщ Гальперович, - сказав я, подаючи йому шаблю. - Поверніться до нього спиною і станьте на коліна.

- Іуда, - процідив рудий вирлоокій «бебех», схоже, що вихрест, але першим повернувся і став навколішки. Він знав, що так легше вмирати, тому ще й нагнув голову. Те саме зробили й інші - мовчки, з якоюсь викличною покорю.

Цього вирлоокого Гальперович, звісно ж, і рубонув першим. Проте вдарив не тупим боком, а гострим, і я подумав, що шаблю він тримає не вперше. Рубав не по шиї - по тім'ю. Жертви без жодного звуку падали ницьма з розколотими черепами, червона юшка бризкала Яші на чоботи й галіфе.

Головний черкаський «бебех» подивився на мене з псячою відданістю й почуттям виконаного обов'язку:

- Ну как?

- Іуда, він і є іуда, - зітхнув я. - Не хочу об тебе навіть шаблю поганити. Повісити його.

Він упав на коліна, благав його вислухати, щось белькотів про «секретное сотрудничество», а потім загриб п'ятірнею жменю землі, змішаної з кров'ю і мозком його «таваріщей», запхав до рота й почав жувати.

- Не веріте? Клянусь вам... Я готов землю гризть!

- Вона не твоя, - сказав Вовкулака.

Яша Гальперович так заївся збагрянілою землею, розмазавши її по всьому писку, що мені стало бридко. Несосвітенна мара вилупила до мене великі, мов курячі яйця, баньки, белькотіла якесь безглуздя, а потім ухопила мене за чобіт і припала до нього своїми закривавленими губами.

Я махнув хлопцям, щоб не зволікали. А мої хлопці полінувалися зробити це врочисто, звисивши з міцної гілляки кругленький зашморг. Вони нагнули молоду березу, прив'язали за шию Яшу Гальперовича його ж таки паском майже до вершечка і відпустили. Гнучке деревце не вирівнялося, лишень шарпнулося вгору й загойдалося так, що Яша час від часу діставав ногами землі, але, метляючи ними, тільки відштовхувався вгору й бовтався на бідній березі, мов яка потороча.

Жаль було залишати в лісочку «пірса», проте їхати битими шляхами нам не годилося, а для лісу цей тарантас не підходив. За ліпших часів він би нам знадобився, чорноліський отаман Пилип Хмара таку машину колись запрягав кіньми й катав дівчат, але то ж Хмара, він навіть випускав власні гроші у своїй окрузі - ходили в його Цвітній та по інших селах тільки такі кредитки Тимчасового уряду, на яких стояла печатка-тризуб і підпис «Хмара». Нам, сірим, зараз було не до того. Ми тільки забрали з машини

скриньку гранат «мільса», кулемет «шоша», взяли також ящик доброго вина з печеною поросятиною та паляницею. Розжилися ще на два новенькі парабелуми, три револьвери «штаер» і вже згаданий німецький «кобольд», але цю іграшку важко назвати трофеем, бо вона годилася хіба що для дам та самогубців. Мене більше потішив планшет Гальперовича.

Хлопці повкидали мертвяків назад у машину, навіть Яшу Гальперовича відчепили з берези й поклали туди, де взяли. Наїдівши з бака бензину, облили трупи й викотили «пірса» на дорогу – з вогнем у лісочку не бавилися, бо ще покійний Василь Чучупака постановив давати по двадцять шомполів «на голе тіло» кожному, хто занапасть бодай одне дерево. Лише тут, на дорозі, Вовкулака, закуривши цигарочку, кинув сірника на мокрого Яшу.

– Обсохни, стерво!

Ми вже були далеченько, коли рвонув бензобак і над «пірсом» закурів чорний дим.

У планшеті Гальперовича я знайшов давно відому нам позовклу «Инструкцию агитаторам-коммунистам на Украине», яка, між іншим, мені дуже подобалася. Наче писав її не Троцький, а сам Симон Петлюра. Чого варта була хоча б ось така правда-матінка:

«Вы должны помнить, что коммуны, чрезвычайку, продовольственные отряды, комиссаров-евреев украинский крестьянин возненавидел до глубины души. В нем проснулся спавший сотни лет вольный дух запорожского казачества и гайдамаков. Это страшный дух, который кипит, бурлит, как Днепр на порогах, и заставляет украинцев творить чудеса храбрости. Это тот самый дух вольности, который давал им нечеловеческую силу в течение сотен лет воевать против своих угнетателей – поляков, русских, татар и турок...»

Але це було невинне застереження порівняно з тим приписом, що я знайшов у планшеті. Мені він нічого нового не відкривав, однак потрібен був козакам, які, виморені роками боротьби, змучені лісовим життям, ні-ні та й подумували про амністію. Таких я навчився розпізнавати здалеку Зажуриться чоловік, ходить, як припутень, не їсть, не п'є, світ йому не милий. Я силоміць не тримав нікого, відпускав заломлених та зневірених під три вітри. Забороняв тільки покидати загін самовільно, без попередження, і брати з собою зброю – там, голубе, скажеш, що воював косою. І якщо когось видаси, то знаєш сам: дістанемо й на тому світі.

Той припис мав гриф «Совершенно секретно»:

«Поддавшихся на амнистию бандитов националистической окраски поначалу ни в коем случае не расстреливать и не брать под стражу, а наоборот, после тщательной проверки привлекать к работе в соворганах, в частности в милиции, использовать в качестве агентов, секретных сотрудников, информаторов для оперативного выявления оставшихся в лесу банд и подполья.

Амнистированных главарей немедленно отправляют в Харьков якобы для дальнейшего осведомления и только там после допросов уничтожают».

Коли ми повернулися до Лебединського лісу, я зібрав козаків, прочитав уголос цей папір і передав його шеренгою, щоб кожен міг роздивитися на власні очі. Втім, усі й так знали, що в більшовицьку амністію може повірити лише дурень. Але змора і безпросвітність боротьби робили своє.

Папір повернувся до мене, я зіжмакав його, кинув під ноги і наступив чоботом. Потім сказав:

– Ще раз повторю вам, що нікому не боронитиму явитися на амністію. Це приватна справа кожного. І так само присягаюся вам, що особисто я залишатимуся в лісі доти, поки зі мною буде хоч один козак. А там як Бог дасть.

3

«Вертайсь росю»... Завжденний сум оселився в Чорному Воронові після того, як зустрів її – ту, що колись присоромила його, бравого офіцера з трьома Георгіївськими хрестами на грудях, усти-дала тяжко й негадано, розбудивши в ньому приспаний гонор.

У Ворона (тоді ще не Ворона, а штабс-капітана Черноусова – зробили в армії з Чорновуса) за плечима вже була Омська школа прапорщиків, була війна «за царя і отечество», потім за «душку Керенського», де він сам напросився до ударного батальйону смерті і не раз ходив попідручки з кістлявою свашкою. Першого «георгія» отримав за те, що під обстрілом німців зняв із колючого дроту вже мертвих трьох юнкерів. І ось нагорода самої долі – перед Лютневою революцією він дістав призначення до Другої дивізії, яка дислокувалася тоді в Умані, за п'ятдесят верст од його батьківської домівки.

Прибувши до штабу дивізії, зайшов до канцелярії, де черговий офіцер оформляв документи, і тут Черноусова піджидав отой випадок, що перевернув його сонну, прибиту війною душу. У кімнаті сиділо ще дві молоденькі панянки, які, пирскаючи смішком, перешіптувалися між собою, й одна з них так подивилася на незнайомого штабс-капітана, що той почав затинатися.

Сірі насмішкуваті очі, коротка русява стрижка, а далі – не питай. Туальденорова блузка з чорною краваткою, легенька ситцева спідниця, а нижче – тримайтеся, панове офіцери! – рожеві фільдеперсові панчохи щільно облягали ноженята в черевичках на високому підборі. Московським модницям – стулити варги[6 – Варги – губи.] й не дихати.

Штабс-капітан Черноусов, відповідаючи на запитання поручника, затинався, немов контужений:

– В Мос-скве я п-починав би́л при́писан к восьмому гренадѣорскому полку, а п-п-потом...

– Хвилинку! – ра́птом озвало́ся це диво в рожевих фі́льдеперсах. – А чо́му ви розмовляєте по-московському? Хіба ви не українець?

Тут георгіївському кавалеру зовсім заціпи́ло. Вона що – зну́щається? Чи це в них такі жарти? Він розгублено повів бровою у бік штабіста, на обличчі якого заграла змовницька усмішка.

– А й справді, – відклавши ручку, поручник теж заговорив українською. – Настає наше врем'я. Армія українізується. Треба ловить момент. Ви де хочте служити – в Умані чи, може, в Черкасах?

– У Черкасах, – не довго думаючи, відповів він: звідти ще ближче було додому.

– Ну от і добре. Там якраз у двісті дев'яностому полку є місце ротного.

– Дякую. З такої okazji дозвольте запросити вас, пане поручнику, і вас, милі панни, на келих шампанського.

Він обернувся до панночок, але бачив тільки одну – в її сірих очах тепер було більше цікавості, ніж насмішки. Може, тому, що він зопалу попросився на службу в Черкаси, погордувавши таким славним містом, як Умань, де навіть у військовому штабі водилися он які шляхетні красуні.

– Давайте знайомитись, – сказав він, хвилюючись і радіючи, що з якоїсь бентежної далини до нього повертаються рідні слова.

– Афанасій Карпович Калужний! – поручник майже вискочив із-за канцелярського столу, виструнчився і, подаючи руку, пристукнув підборами. – А я з самого ранку думаю, чого це ніс свербить? Да, дозвольте представити! Це наші... е-е-е... штабні співробітниці...

– Манюня, – панночка з яскраво на помадженими карміновими губами та штучною «мушкою» на щоці, зробивши граційний кніксен, піднесла йому майже до губ гладеньке зап'ястя.

Він узяв її руку, але, перш ніж поцілувати, перепитав:

– Манюня – тобто Марія?

– Ні, – засміялась вона. – Просто Манюня.

О, це була ще та пересмішниця, іншим разом він би з нею пожартував не так, але зараз... поруч стояла панна з такими вельможними очима, що Манюня біля неї враз розчинилася в повітрі разом зі своєю «мушкою».

– Тіна, – вона подала йому тонку прохолодну руку, він затримав її у своїй, і знов, цього разу вже геть по-дурному, спитав:

– А Тіна – це... Валентина?

- Тіна - це я, - сказала вона.

Увечері вони вчотирьох сиділи в ресторації «Софія», неподалік знаменитого уманського парку, де колись князь Потоцький розсипав замість снігу гори цукру, щоб серед літа покатати на санях свою примхливу пасію Софію; штабс-капітан Чорновус (уже Чорновус) замовив для панн шампанське «Абрау», для панів офіцерів - карафу житнівки, попросив принести кав'яру, доброї смаженини і ще всякої всячини.

- Да-а-а, запуталі вас баришні со своїмі іменами, - сказав поручник Калюжний, який після другої чарки почав зриватися на російську говірку. - Ну, что ж, вазьмом, к примеру, хоть і мене. По матрікулу я Афанасій, а мать, родние і близкіе всегда називалі мене Фаней. Фаня, і всьо.

- А ми вас будемо звати Панасом, - суворо подивилася на нього Манюня. - Може, тоді ви пам'ятатимете про українізацію армії.

- Да, пробачте, - знітився поручник. - Називайте мене Панасом, якщо вам так більше наравиться. А тут, за столом, можна і Фаньою.

- Ні, - заперечила Манюня. - Фаня - це по-баб'ячому. А ви, Панасе, все-таки старшина. Давайте вип'ємо за ваші хрестини, за ваше нове ім'я. - Чорна «мушка» затремтіла на її щоці.

Вони випили ще і ще, поручник Калюжний так розм'як, що більше скидався на Фаню, ніж на Панаса. Відкинувшись на спинку стільця, він розчулився:

- Ах, харашо-то как, друзья мої!

Справді, було хороше, трішки меланхолійно й тривожно, як то завжди буває за першого знайомства із вродливою жінкою.

А тут ще ця мелодія! Скрипаль у чорному фракку з білим нагрудником і довгими, схожими на пташиний хвіст фалдами, скидався на печальну сороку, і ця несусвітня сорока, окільцьована пейсами, не грала, а малювала смичком якийсь позахмарний світ - з медовими ріками й цукровими снігами.

- А ви звідки родом? - Сірі очі відкрито дивилися на Чорновуса з-під русявого чубчика.

- Я народився в Лебединському лісі під волоським горіхом.

Це була правда. Його батько був лісником, жили вони в лісництві, а пологи приймала стара повитуха Перчиця - матінка сліпої Євдосі.

- Ми земляки, - сказала Тіна. - Я зі Шполи. І, мабуть, зривала горіхи з того дерева, під яким ви народилися.

- А я вот із самого Києва, - вліз, як середа в тиждень, Фаня Панас. - Із Шулявкі. І балакаю не по-руські, а по-шулявські, ви мене понялі? І все ми землякі, все із Київської губернії. Так шо, земляк, давай! Вип'єм за твою службу в Черкасах.

– Фаня у нас поліглот, – похвалила його Манюня. – Він уміє розмовляти по-малоросійському, по-хохлацькому, по-шулявському і навіть українською, коли тверезий. Правда ж, Фанічка?

– Так точно, душа моя, – радо погодився поручник. – І не токо розмовляю, но і пою. Жалко, що нет гітари.

– Ну, чому ж немає? Гей, музики! – Манюня пішла до оркестрового помосту, де стояла фісгармонія, трішки там пошептала й повернулася з гітарою. – Тільки дивись мені, Панасе, бо за струни відповідаю я.

Поручник Калюжний провів пальцями по струнах, трохи їх підладнав і заспівав хрипкувато-солодким голосом:

Ах, зачем ти меня целовала,
Жар безумний в груді затая,
Ненаглядним меня називала
І клялась: я твоя, я твоя!
А тепер ти на сцене шантана пойош,
За брільянти, за деньгі, наряди
Старікам ти себя продайош
Раді грешной порочної услади...

– Браво! – вигукнула Манюня, і «мушка» на її щоці знов лукаво тріпнула крильцями. – А ти, Фаню, й по нотах співаєш?

– Не, токо по женських компаніях! – відказав поручник.

Чорновус подивився в сірі очі – у них не було й іскорки сміху. Вони, ці очі, дивилися десь далеко-далеко.

– А вам не підходить наша жіноча компанія? – спитала в нього Манюня.

– Чому ж?...

– Ну, ви ж не захотіли служити в Умані.

– Я, между прочім, ещю могу всьо ізменить, – поручник Калюжний ревниво подивився на Манюню. – Ми можем оставить штабс-капітана і в Умане.

– Не варто, – сказав Чорновус. – Жереб випав.

Вечір не скінчився так, як малювала йому скрипка. Він сподівався, що проведе Тіну додому, можливо, вона ще покаже йому Софіївський парк з його темними гротами, призначеними для потаємних зустрічей і перших цілунків. Та коли вони вийшли з ресторації і зупинилися під блідим газовим ліхтарем, вона подала йому тонку прохолодну руку.

– Щасти вам, пане капітане. Дасть Бог – побачимося.

* * *

Наступного дня він уже був у Черкасах, куди також докотився грім революції. Той грім розбудив Україну, яка, здавалося, не прокинеться вже ніколи. Колись офіцерові ударного батальйону смерті Черноусову навіть уві сні не могло привидітися, що він стане курінним 25-го Черкаського куреня і, зупиняючи ешелони на станції Бобринській, ставитиме до муру тих солдатів та офіцерів, з якими пліч-о-пліч ішов за «царя і отечество».

Але й більшовицька пропаганда робила своє. Виморені війною і затуркані обіцянкою «земельки», багато вояків утікало додому, дехто кинувся «грабувати награбоване», повсюди вешталися ватаги дезертирів – своїх і чужих, які перетворилися на бандитів-головорізів. Зрештою і в його курені залишилося всього-на-всього двадцять сім козаків, одрізаних від розпорошеної Армії УНР, й одного разу на станції Цвіткове на них посунула хмара п'яних москалів-дезертирів, що вивалила з вагонів у пошуках легкої здобичі. З образливою матючню та улюлюканням вони заходилися зривати з козаків жовто-блакитні військові відзнаки. Якийсь дикун з розхристаною на всі груди гімнасткою – чи не їхній ватаг – під загальний регіт підійшов до курінного Чорновуса й потягся п'ятірнею до його лівого рукава, на якому золотів тризуб.

– А ето што за цацкі?

Чорновус на вагання часу не мав: вихопив шаблю, махнув з усього плеча, і чужа рука, відтята по лікоть, упала на землю. Натовп ураз припинив, очманілі москалі, потупивши голови, дивилися на відрубану руку, яка ще жила й ворушила розчепіреними пальцями.

– А теперь всем по вагонам! – скомандував Чорновус. – Станція окружена, за непослушаніє растрел на месте!

Юрба, мов дим, повалила назад у вагони, підмівши й свого верховоду, який від болю та жаху здурів – оглядаючись на перон, він поривався забрати мертву руку.

У тій колотнечі з вошивою кацапнею наздогнала біда й Чорновуса – він підхопив тиф. Довго біла його трясця, марив днями й ночами, і навіть тоді, коли побачив над собою її сірі очі, думав, що йому привиджується. Та ні. Немає лиха без добра, тож і цього разу так випала карта, що доправили його знов-таки аж до Умані, до земської лікарні, де вже лежало чимало наших. А поміж сестер-жалібниць, котрі доглядали за ними, якимось дивом опинилася Тіна. Не дивом – сама напросилася, коли почула, що хворим бракує догляду, адже мало хто мав охоту ходити біля тифозних. Диво було тільки в тому, що тут вона побачила знайомого штабс-капітана. Лежав худий, змарнілий, обстрижений наголо.

– Це... ви? – ворухнув пошерхлими губами, які спекла вогневиця.

– Ми, – всміхнулась вона.

– Де я?

– У Лебединському лісі під волоським горіхом. Оце вдруге народилися на світ. Я – ваша повитуха і зараз буду вас сповивати.

Тіна тоді не лише виходила його, а й ще раз вирвала з обіймів тієї кістлявої свахи, що любила ходити з ним попідручки. Якось до Умані вдерлися москалі і, певна річ, наскочили на лікарню. Спершу в коридорі почулися тупіт і крик, потім у сусідній палаті бахнули постріли. Один, другий, третій... За якусь мить прибігла Тіна з сувоем марлі і ні сіло ні впало почала обмотувати йому руки – від долонь аж до ліктів: «Скажеш, обкидало виразками».

Щойно скінчила, як до палати зайшло двоє вилицюватих з наганами.

Ще зовсім молодий козак Петрусь, який лежав на сусідньому ліжку і шепотів собі нищечком молитву, не витримав, натяг на голову простираadlo. До нього першого й підійшли.

– Нам твоя галава не нужна, ти нам ладошкі свої пакажі! – Вони здерли з Петруся простираadlo і втупилися в його руки. – Ага, всьо панятно, ну так палучай!

Гахнув наган – Петрусева голова підстрибнула на подушці, і він навіки затих із дірочкою в лобі, навіть не зрозумівши, що вони вгледіли на його руках. А що? Коли долоня порепана й мозоляста, то, виходить, ти пролетар, а якщо чиста і чепурна, то – буржуй.

– А ето што за варешкі такіє? – убивця витріщився на Чорновусові забинтовані руки.

– Язва, – сказала Тіна російською. – Страшные язвы обсипали его руки.

– Сібірская, што лі?

– Ещю пострашней. Прежде, чем сюда входить, вам следовало би одеть марлевые маски.

– Тваю мать! Смеля, рвьем когті атседова!

Москалюги миттю звітрилися з палати, можна було перевести подих, але поруч лежав мертвий Петрусь, за стіною стогнали поранені, і Чорновуса раптом охопив сором за ці перев'язані руки. Було мерзенне відчуття, що він когось перехитрив, виміняв своє життя на Петрусову смерть. Він навіть не подякував Тіні за кмітливість, за порятунок, цілий день пролежав мовчки, а ввечері сказав їй, що вже зовсім видужав.

– Поможи мені добратися до Мокрої Калигірки, – попросив він.

– Куди-и-и? – здивувалася Тіна. – Тобі ще треба піддужати.

– Та я здоровий, як бик! – він сердито скочив із ліжка й випростався на повен зріст, трохи не дістаючи головою стелі. Але похитнувся, взявся за металеве бильце, яке ледь не зігнулося в його руці.

– Ну. І що далі? – знизу вгору дивилася на нього Тіна.

– Далі? Я починаю нову війну. І тут мене ніхто не спинить. Навіть ти, моя пташко. Чуеш? Я починаю нову війну.

Він і цього разу не попрощався з нею по-людському. Пішки, обминаючи села й гамірні місця, добивався додому. По селах чулася безладна стрілянина, моторошні крики, голосіння жінок і валування собак. Уночі небо палахкотіло загравами пожеж – здалеку було видно, де порядкують московські каральні загони.

У Лисячій балці, недалечко від Мокрої Калигірки, його перестріли козаки Семена Гризла і привели до отамана – перевірити, хто такий. Кремезний, хоч і приземкуватий, Гризло здивував насамперед своїм убранням: синій жупан, розшитий жовтими позументами, шаровари, козацька шапка-бирка, з-під якої над чолом стриміло пасмо русявого чуба. Гострі кінчики вусів були хвацько закручені вгору, що надавало обличчю отамана веселого молодечтва.

– Відкіля будеш? – зміряв він Чорновуса очима. – Тіки не крути хвостом, бо моя шабля зразу чує брехню.

Чорновусові не було чого кривити душею, і Гризло йому повірив. Та і як не повірити землякові, якщо отаман навіть пригадав його батька – знався-бо чи не з усіма лісниками в окрузі.

– Приставай до мого коша, – запропонував Гризло.

– Я не проти, – відповів Чорновус. – Але дозвольте, пане кошовий, спершу провідати рідних, а тоді вже порадимось, як бути далі.

Гризло похитав головою.

– Що то за козак, який журиться за домівкою? Нема коли радитися. Вчора в Мокрій Калигірці більшовики розстріляли сорок наших людей та ще й повісили шістьох жидів, які шили нам одяганку і чоботи. Треба негайно поквитатися.

– Треба, – сказав Чорновус, розглядаючи отаманів жупан ще з більшою цікавістю. Не вірилося, що таку жупанину могли скроїти калигірські жида.

– Ми повинні показати кацапам і нашим селянам, хто тут господар, – вів далі Гризло. – У містечку стоїть чимала частина, та якщо вдарити знагла, то можна її втовкти. Я вже сього дні можу виставити три сотні кінних.

– Уночі! Треба вдарити вночі, пане отамане, – втрутився у розмову козак із широко ошкіреним ротом, з якого визирали чималі ікла.

– Цей любить воквати тіки вночі, – поблажливо осміхнувся Гризло. – Через те й назвали його Вовкулакою. Не переживай, буде тобі і вночі.

Гризло вислав до Мокрої Калигірки стежі на вивідки. Саме була неділя, базарний день, і Чорновус, перевдягнувшись у жебрака, теж сховався у містечко, яке трохи знав. Ще змалечку іздив сюди з батьком на олійню, до млина, на базар, де батько завжди купував йому маківники, золотисті медяники-коники й довгі м'ятні «кумхвети» в позлітках по два за копійку, від яких язик прилипав до піднебіння. Але найцікавіше було, коли після базарування вони заходили до Беня в оранду-корчму. Тут стояв такий дух, що відразу туманіло в голові і щипало в очах. Назустріч їм виходив Бень у довгополому лапсердаку, горбатий, з рудою борідкою, проте милий і чемний

жид, який мав лісника Чорновуса за великого приятеля. «Гой, Якове, – казав він, ставлячи перед батьком пузату зелену пляшку, – який славний у тебе мальчик. Такий міг вирости хіба в лісі». І тут Бень, мов шукар, діставав із-за спини, з-під свого горба в'язочку бубликів, таких твердих, що не вкусиш, їх доводилося смоктати, як і ті «кумхвети», подавав малому, а в другій руці корчмаря вже невідь-звідки з'являлася низочка чехоні для батька. Вони вдвох випивали по чарці, до столу підтюпцем дріботіла заклопотана Бениха, по-чудернацькому закутана в чорну хустину так, що стирчали рожеві вуха, й ставила на стіл курячі тельбушки, смажені на гусячому смальці, – страву для дорогих гостей. Бениха теж не забувала про «мальчика», наливала йому смачнющого вишневого ситра, яке шпигало в ніс і поколювало в роті. Потім Бень приносив коробочку з намальованою трайливою дівчиною, що смоктала довгого цибуха, відкривав ту коробочку і, заплющивши очі, гучно втягував носом повітря. Це був дорогий тютюн, батько любив подиміти. «Від фабрики Когана!» – хвалився корчмар, хоч сам не кутив. Коли батько починав збиратися додому, Бень просив посидіти ще, бо ось-ось має над'їхати Рефуль із Звенигородки, він приїде з дванадцятьма музикантами, і тут буде такий «маюфес», [7 – Маюфес – жидівський танець.] що всіх накриє курява. «Та я й так бачу, які тут маюфеси крешуть», – казав батько, показуючи на встелену соняшниковим лущинням долівку з глибокими виямками від закаблуків.

Чи міг тоді бідолашний Бень передбачити, який «маюфес» влаштують йому червоні головорізи?

Опираючись на сучкуватий костур, Чорновус шкутильгав безлюдною вулицею до базару (хоч давно зрозумів, що базару сьогодні не буде, – люди сиділи по хатах), поглядав спідлоба туди-сюди, поки й побачив розгромлену оранду Чорні діри вибитих вікон, навіть рами потрошені, двері зірвані із завісів, під облупленими стінами – бите скло, черепки, розвіяне пір'я... Невдовзі він угледів і Бень – на шибениці серед повішених перед базаром упізнав його по рудій борідці та горбатій спині, яку не випростав навіть тягар смерті.

Чорновус пошкандибав у бік млина, і тут на греблі його перестрів кінний роз'їзд.

– Кудя, старче, путь держіш? – спитав вухатий москаль, такий п'янючий, що однією рукою тримався за повід, а другою вчепився у гриву коня.

– Іду на багатие сьола.

– А не скажеш, где здесь весёлое девкі живут?

– Я человек не здешній.

– А випіть хошь?

– Не, мне би покушать.

– Тагда держі, – вухатий дістав із кишені штанів цукерку. – Паабедаеш!

Він зайшовся таким божевільним реготом, що ледве не випав із сідла.

Це була м'ятна «кумхвета» із Беневої корчми.

Зате щедрим виявився Гризло. Того вечора він подарував Чорновусові рушницю Манліхера, кольта, дві «кукурудзи», а насамкінець підвів коня-дончака, на якому грав кожен м'яз.

– Не знаю, як він і зветься, – сказав, ніби виправдовуючись, Гризло. – Позичив в одного рогатого, та забув спитати ім'я. Ет, нехай буде хоч і Мудей, аби добре носив.

– А хто такий Мудей? – схвильовано спитав Чорновус, беручи коня за вуздечку.

Гризло знизав плечима.

– Хто його знає. Мудей, та й усе. На ось, візьми ще нагайку.

Кінь був гінкий, довгоногий – отаман знав, для чийого зросту його підбирав. Чорновус не міг вгамувати тремтіння в руках, коли мацав себе по кишенях. Нарешті знайшов цукерку, розгорнув, підніс на долоні коневі.

Від дотику шовкових губ лоскіт пробіг аж у грудях. Серце його заспівало. Він притулився лицем до шиї коня і не бачив, як засвітилися очі у Гризла.

Операцію розпочали о четвертій ночі, коли п'яна москальня захропла найміцнішим сном. Спершу тихо, без писку, вкоськали застави, прибрали стійки біля школи та цукроварні, а потім ударили з усіх сил. Москалі вискакували з дверей та вікон у самій білизні, спросоння тікали навпрошки хто куди бачив, миготіли кальсонами через тини, перелази, городи, садки. Але ж якою доброю мішенню були ті кальсони вночі! І як злагоджено стукотіли «максими» та «лжюси», як весело репалася «кукурудза», як тонко й заливисто тьохкали кулі! Злякано іржали коні, багато їх уже без вершників тупотіли темними вуличками, збиваючи з ніг своїх і чужих. Зойки, стогони, прокльони, брудна московська лайка злилися в суцільний лемент, що дражливо пах ворожою кров'ю.

Коли трохи розвиднилося, вони побачили, якого чосу завдали москалям. Містечко було всіяне трупами, що, розпластані й покоцюрблені, валялися в пилюзі, в бур'янах, попідтинню, на городах, левадах. Один неборака звисав із плоту в таких загиджених кальсонах, що бридко було дивитися, інший десь по дорозі загубив свою голову (видно, наткнувся на шаблю) й захолов у калюжі смолянистої крові, ще один лежав на купі гною з випущеними кишками.

Чорновусові сподобалося, як його новий товариш Мудей спокійно переступає ворожі трупи – тривожно форкнув тільки тоді, коли вгледів перед собою вбитого коня. Обминув його, відвернувши голову, й далі пішов твердим, пружним кроком.

Попрацювали вони, як добрі молотники, але Гризлові було мало.

– Хлопці, це ще не все! – кричав він, змахуючи кров із розбитої брови. – Їх багацько розбіглося по куцах! Виловімо всіх до одного. Чуєте? Всіх!

Та козаків не треба було підганяти. Розгарячілі від бою, збуджені запахом чужинської крові, вони розсипалися полем, балками, перелісками, заглядаючи

в кожную шпарину. Як не тут, то там виринав Гризло, і над полем розлягався його радісний крик:

– Усіх до одного! Чуєте, хлопці?

Правий вус отамана, почервонівши від крові, що стікала з брови, опустився вниз, але молодечтво так само вигравало на його розпашілому виду. Чорновус аж рота розкрив, коли Гризло витяг з кущів зіщуленого москаля і так рубонув його навхрест, що голова відлетіла разом з плечем та рукою.

«Добре, батьку!» – крикнув йому Чорновус, завертаючи коня у виярок, порослий низькими кущами ожини. Він уже спустився вниз, як раптом Мудей зупинився і сторожко поворушив вухами. Чорновус шарпнув за повід, цмокнув, та кінь тільки мотнув головою і подивився у бік вузького рівчака. Саме туди він пішов охоче.

У рівчаку причаїлося двоє. Чорновус одразу впізнав вухатого москаля, який учора тицьнув йому для насмішки «кумхвету», а біля нього трусилася напівгола дівка. Ряба з лица, зате тілиста, повногуба й така гаряча, аж парувало з неї.

Ти ба, стерво вухате, – під ним земля западається, а воно ще й курву за собою тягне. Що ж вона собі думала, ця телиця намахана? Чорновус так і спитав, зводячи кольта:

– Що ж ти собі думала, коли тікала з оцим вуханем?

– Він мене силою поволік.

– Неправда, ана сказала, что любіт меня, і сама пабежала, – зацокотів зубами вухатий. – Не стреляй, ми с ней паженімся і уедем в Пензу.

– Поїдеш, – сказав Чорновус. – Тільки далі. Спасіба тебе, радімий, за канфетку.

Кольт підстрибнув у руці, але куля пішла бездоганно – якраз у те місце на лобі, де дідько припечатувє москалям зірки.

– А ти, шльондро, йди сюди і задирай спідницю, – наказав Чорновус. – Всиплю тобі по сраці, щоб пам'ятала.

Дівуля вилізла з рівчака, підійшла до нього й, нагнувшись, слухняно задерла спідницю, під якою світилося голе-голісіньке тіло.

Він замахнувся нагайкою, та Мудей зненацька зірвався й помчав угору – мабуть, подумав, що вершник підняв трійчатку на нього. Чорновус зупинив коня й озирнувся на дівку, яку все-таки мусив полоскотати нагайкою. І тут він розсміявся глухим, розкотистим сміхом. Хвойда блискала п'ятами вже по той бік виярка – пригнувшись мало не до землі, вона, як вепр, розсікала ожинів зарості, аж галуззя летіло над нею.

Слава про перемогу повстанців у Мокрій Калигірці миттю облетіла довколишні села. До Гризла почали сходитися селяни зі всієї Звенигородщини. Несли зброю, харчі, приводили коней. Отаман хотів наставити Чорновуса

начальником штабу, та згодом усе повернулось інакше. Партизанити краще малим загonom: зручніше маневрувати, переховуватися, уникати переслідувань, та й харчуватися легше. Що більше прибувало людей, то все це давалось тяжче і тяжче. Гризло вирішив розділити свій кіш на два загони – з одним Чорновус відійде до Лебедина. А як буде треба, зійдуться докупити і ще разом підуть на Київ.

Коли Чорновус формував свій відділ, до нього попросився нічний одчайдух Вовкулака. Гризло не образився.

– Так – то й так, – погодився він. – Жаль мені розлучатися з таким козарлюгою, але для початку це тобі буде добра підмога.

Отаман трішки спохмурнів, та потім загадкова усмішка заграла в його закручених вусах.

– А знаєш, чого Вовкулака пішов до лісу?

– Ну як чого... – не зрозумів Чорновус.

– Начитався Шевченка. Я часто питаюся у новачків: чого ти до мене прийшов? І чую: в того москалі хату спалили, того пограбували, у того дівчину згвалтували... У нас завсідги так було – поки заброда не залле сала за шкуру, ми нічирк. А цей мені каже: прочитав «Кобзаря». Ти таке чув коли-небудь? Щоб чоловік прочитав Шевченка і став «бандитом»? От де сила! Це я до того, аби ти знав, що треба часом почитати козакам уголос. Краще за всяку муштру.

І ще одну пораду дав Гризло: якщо Чорновус ступив на повстанську стежку, то мусить узяти нове ім'я, інакше москалі помстяться на його родині. Він, Гризло, цього не зробив, бо на Звенигородщині його знають усі як кошового Вільного козацтва. Кожен сірко вам скаже, хто такий Гризло і з ким він б'ється.

Був жовтень 1920-го. Стояло бабине літо. У повітрі ясотило павутиння.

Чорновус поглянув у сине-синюше небо. І побачив на вершечку граба великого хижого птаха, такого чорного, аж синій відлиск пробігав по ньому.

– Чорний Ворон, – сказав він. – Як почуєш, батьку, щось про Чорного Ворона – то буду я.

Розділ третій

Увечері після заходу сонця Ганнуса низько запнулася хусткою, щоб менше хто її впізнавав, як зустріне когось, нап'яла стару свиту, взула розтоптані чоботи – бабуса та й годі, – зрихтувала до кошика трохи харчів – шматок сала, хліба, кілька варених картоплин, навіть горнятко борщу. В останню мить ще згадала за свічку, взяла сірники й вирушила до Високої Греблі. Те, що хтось покликав її саме туди, гріло в Ганнусі надію побачити Веремія, бо то було їхнє місце.

Урочище Висока Гребля лежало верст за три від села, там, на пагорбі, стояв вітряк Веремієвого дядька Трохима, котрий теж подався до лісу. Щось манливе було в тому вітрякові – він притягував Ганнусю ще дівчинкою, вона часто бігала туди послухати вітер у крилах, подивитися, як обертається величезний камінь і сиплеться з рукава пахуче борошно. Ганнуса бачила, як велике колесо крутить триб із дерев'яними зубами, від чого все тут двигтіло й ходило ходором, але ніяк не могла собі пояснити, чому воно крутиться і виграє в раменах таємничим голосом вітру. А одного разу вона там таке уздріла, що – матінко рідна! – хтось живий приліпився до крила й кружеляв по колу, опинявся на самім вершечку вниз головою, а потім злився з раменами і став невидимим у шумовинні вітру. Дядько Трохим злякався, потяг за мотузку гальмо й зупинив млина.

Ганнуса впізнала того шибайголову, який змагався з вітром, – то був Ярком, найдужчий у селі парубчисько, що жив біля Кривого Узвозу. Про нього що завгодно можна було почути, казали, що він розгинав руками підкови, кулаком забивав у землю кілки, міг подовгу стояти на голові, вигинатися колесом і котитися куди йому треба, а то якось підліз під бугая, взяв того за передні ноги й підняв над землею. Бугай так перелякався, що потім, люди казали, сахався навіть корів. Але то пусте, ось де небачене диво – хлопець став вітром, розчинився у ньому, став вихором, веремією, бо, видно ж, недарма він і звався Ярком, по-дорослому – Веремієм.

Похитуючись, він зійшов на землю з крила вітряка, довго дивився стуманілим поглядом на Ганнусю, потім ні сіло ні впало спитав:

– Хочеш теплого борошна?

– Хочу.

І вона іла тепле просяне борошно прямо з його руки, як лоша.

– А хочеш – підемо вниз на берег і нап'ємося з джерела?

– Хочу.

І вона пила воду з його пригорщі.

– А хочеш покружляти отак зі мною?

– Хочу...

Того ж вечора вона злилася з вітром, їй було зовсім не боляче, тільки солодкий страх пронизував тіло, як на гойдалці понад безоднею, коли душа стискається в макове зерня.

Ярко пообіцяв, що коли вони поберуться й стануть на ноги, то відкупить у дядька Трохима цього млина. Але невдовзі Ярка постригли в солдати. Повернувся він через довгих шість років, бо після німецького фронту ще воював у кінно-гарматному дивізіоні Армії УНР під командою полковника Алмазова. Коли в листопаді двадцятого петлюрівці відходили за Збруч, Ярко вирішив пробиратися додому: краще пропасти, ніж іти з ганьбою на чужину. Він повернувся цілий-цілісінький, з одним невеличким шрамом, та й то у такому місці, що його могла побачити тільки Ганнуся. «Боже! – сплеснула вона в долоні, коли вгледіла вперше. – А якби...» – «Я б тоді застрелився, – сказав Ярко. – Прямо з гармати».

Вони одружилися, взялися будувати нову хату, вже й верх викинули, та прийшли денікінці й усе пустили за димом. Тоді Ярко подався до лісу. «Я недалеко, не плач, – сказав він Ганнусі. – Буду навідуватись».

Невдовзі всі почули про отамана Веремія. Отаман-вітер. Сьогодні він у Гунському лісі, а завтра вже на станції Фундукліївка перевіряє документи в більшовицьких комісарів чи десь під Златополем товче продзагін, який виїхав дерти «развійорстку».[8 – Прозрозверстка – непосильний податок, яким радянська влада обкладала українських селян і забирала його силоміць.]

Додому навідувався зрідка. Одного разу прийшов уночі з чужим, схожим на сову чоловіком, який мав ширшу, ніж довшу, голову й закандзюбленого носа. «Не бійся, Ганнусю, це Чорт, – сказав Веремій. – Гарний хлопець, то він тільки зверху такий набурмосений». Чорт спробував усміхнутися, проте став ще страшнішим. Повечерявши, він пішов надвір вартувати отаманову ніч. Це було чотири місяці тому, вони любилися довго й жадібно, після того вона завагітніла і прийняла це як Божу ласку. Шкода було, що минуло стільки часу, а про це досі не знав Веремій.

Біля Високої Греблі Ганнуся підіймалася до вітряка, що похмуро маячив на пагорбі, і за кожним кроком відчувала дедалі гострішу тривогу. Що там? – чи не ждуть її часом оті, в шкуратянках, що приїжджали бричкою, а тепер вирішили посміятися з неї, поглумитися, заодно й довідатись, чи знає вона про смерть чоловіка. Якби знала, то не прийшла б...

Вітряк стояв холодний, закостенілий, давно вже тут не мололося, замок із дверей було зірвано, крила скидалися на перекошений хрест.

Ганнуся зійшла на приступку, яка так заскрипіла, що в неї похололо всередині. Якби тут був Веремій, він би побачив її ще здалеку навіть крізь щілину й, певна річ, обізвався б, не ждав, поки в неї вискочить серце. Не думає ж він, що це якась бабуса приблукала сюди. «Його там немає, – міркувала собі Ганнуся, – але хто ж тобі, голубко, сказав, що це він тебе повинен тут ждати, а не ти його. Заходь, заглянь у вітряк, не бійся. Якщо тебе хтось чужий пантрує, то вже не втечеш».

Вона піднялася рипучими приступцями до дверей, насилу їх відчинила – протяжний скрегіт дернув по душі, і холодний протяг війнув із темної пустки, пропахлої мишами та пташиним послідом.

Схоже, тут нікого не було. Ні своїх, ні, слава Богу, чужих.

А якщо Веремій лишив у млині який знак, то як вона це побачить?

Ганнуся боязко поставила кошика, навромацки знайшла в ньому свічку, дістала сірники, та тільки-но засвітила вогонь, як у піддашші щось залопотіло, забилося, вона вся стислася, не дихала, поки нарешті здогадалася, що то прокинулися від світла чи кажани, чи сови. Пересильючи страх, глянула вгору й побачила двійко горлиць, що смирененько сиділи на жорнах із приплющеними очима.

Ганнуся погасила свічку, взяла кошика й вийшла надвір, де було не так лячно, як у млині. Їй нічого не лишалося, як ждати. Може, Веремій ще надійде, а може, його по дорозі щось насторожило чи сполохало. Ганнуся до болю в очах вглядалася в темряву, вслухалася в ніч, поки зрозуміла, що його не буде.

Повагавшись, зав'язала в білу шматину окраець хліба та кілька вже холодних барабоць, потім знов заглянула до млина, поклала той вузлик за поріг. Причинила важезні двері, що знов завищали іржавими завісами, й пішла. Пішла, так і не помітивши тут ще одного птаха, який примостився на крилі вітряка. Це був чорний ворон. Він дивився услід Ганнусі і, хоч був сліпий на одне око, бачив усе, що його цікавило. Зараз ворон якось так чудно ворухнув шиєю і крильми, наче «знижав плечима».

2

Ніщо так не придушує чоловіка, як безнадія.

Уперше вона заглянула нам в очі восени двадцятого року після замирення поляків із росіянами. Українська армія, яку ми так виглядали і з якою збиралися вимести москаля з рідного краю, перейшла Збруч, де поляки, колишні наші союзники, кинули її в табори з повним завішенням зброї. Але ми цього ще не знали. Не відали всієї правди. Нас годували легендами, а потім дехто з нас і сам почав їх вигадувати. Так було легше. Я ж вірив лише в одну легенду – ту, яку ми залишимо по собі нащадкам. Що довше протримаємося проти окупанта, то більша надія на майбутні сходи нашої боротьби. А якщо зараз складемо зброю – то це вже на віки вічні.

Якби ми знали правду про нашу армію, уряд, про розгубленість наших головних провідників, то могли б і самі все повернути інакше. Могли зібратися до купи й піти на Київ. Та бракувало нам гетьмана, який придушив би анархію і самоуправство. Бодай такого, як Василь Чучупака, – терпіти не міг балакунів, котрі мали язики довші за шаблю. Ніколи не забуду, як на гамірній нараді в монастирі він грюкнув об стіл рукояттю бельгійського бравнінга – й залягла така тиша, що чути було, як у старому сволоку ворухнуться шашіль. Любив порядок, послух і добрий тютюн. У кімнаті ігумені, де Василь розмістив свій штаб, плавав дим дорогих цигарок, на столі перед ним лежала червона коробка «Camel» з одногогорбим синім верблюдом, і всім було зрозуміло, що отаман Холодного Яру недавно потрусив ешелон із денікінцями.

Можна, можна було йти на Київ, якби не сліпа віра в повернення нашої армії. У вересні двадцятого, коли в Мошнах зібралися три курені холодноярців (уже під проводом Деркача), коли надійшла Степова дивізія Костя Блакитного, підспіли загони Лютого, Голого, Мамає – нас лише в цій місцині налічувалося тридцять тисяч, а скільки ж було по всій Україні!

Ну, добре, зішлися, а чим закінчилося?

Узяли Черкаси, переповнені червоними з їхніми бронепотягами, мітрельезами Гочкіса й далекобійними гарматами (з Дніпра навіть гатили бронеплави), розстрошили москалів упень, хоча й не одному нашому коневі хвоста відірвало, потім набрали солі, мила, сірників, тютюну і розійшлися по своїх кутках замість того, щоб іти далі. Е, що тепер казати! Пізно про це говорити й думати. Правильно тоді сказав Трохим Голий, коли ми стали перекурити при дорозі: «Мій вояка – сіра селянська кобила: хоче – везе, хоче – ні. Набрали дядьки доброго краму, то вже рвуться додому жінок порадувати. Вони, бач, звикли більше коло своїх стріх воквати. А то б...» – Голий замріяно поглянув у небо й побачив на телеграфному стовпі два необірваних дроти. Миттю дістав мавзера: бах-бах – і дроти повисли, а Трохим так, ніби це йому було завиграшки (таки любив отаман позадаватися), дмухнув у дуло мавзера й гукнув до своїх козаків: «Заводь нашу!».

І поїхали голівці на городищенські насиджені гнізда, затагнувши улюблену пісню:

Ой, наїхали хлопці, еге-гей,
Ой, із України.
Та попускали коней, еге-гей,
Ой, та по долині...

Співали так, наче Україною було насамперед їхнє Городище та довколишні села біля нього, а вони оце заїхали в дикі поля, налетіли в черкаські краї погуляти та й попускали тут своїх коней пастися.

Але то був час, коли здавалося, що все ще попереду. Той час минув, настала година примарних сподівань, одчаю і неймовірної втоми.

Іноді з-за кордону ні-ні та й з'являлися посланці, які присягалися, що там, за Збручем, збирається на силі й формується нова наша армія, що незабаром пролунає загальне гасло – сигнал до всеукраїнського повстання. Це вони так підтримували наш дух.

Проте надія на перемогу танула, а нашої армії не було й не було. Думаю, що, якби не чорна безвихідь, мало хто з повстанців заломився б, пішов на амністію, зрадив ліс. Нерви більше не витримували. І в мене вони теж були не залізні. Я вже терпіти не міг закордонних емісарів, котрі приходили нас підбадьорювати, готовий був розстрілювати їх як провокаторів. Навесні двадцятого першого ще один такий розумака прибився до нас, випоров з підкладки полотнянку, [9 – Полотнянка – документ, посвідка на полотні.] яка свідчила, що він є представником повстанського штабу Юрка Тютюнника в Польщі.

– Улітку все розпочнеться, – казав він. – Українці в польських таборах уже отримали зброю, з нетерпінням ждуть головного наказу. В серпні над

Україною кружлятимуть літаки, робитимуть мертві петлі, і то буде гасло – сигнал до початку загального повстання. – Він підняв угору пальчика й притишив голос, ніби виказував бозна-яку таємницю: – Будьте уважні, запам'ятайте: літаки робитимуть мертві петлі.

– Слухайте, ви! – перебив я його. – Ваші байки й підбадьорки нам не потрібні. Ми вже три роки воємо без вашої допомоги і, слава Богу, тримаємося. А якщо ви такий одукований, [10 – Одукований – освічений.] то ідьте повчати когось іншого. Інакше я вас арештую!

– Та як ви так можете, пане отамане? Ви ж сієте серед повстанців зневіру!

– Зате я ніколи їм не брешу.

– Я вже був і в отамана Загороднього, і в Голика-Залізняка, і в Гупала... Усі вони вислухали мене з розумінням... – і далі плів нісенітницю емісар.

– Ви їх своїми брехнями заведете під дурного хату. А мене – ні. Ідіть звідси, бо я вам покажу, що таке мертва петля. Он на тому дубі.

Я його випхав з нашого табору, як паршиву вівцю. Потім трохи жалкував: може, погарячився? Яка ж то тяжка річ – не вірити обіцянкам, якщо вони збігаються з твоїми сподіваннями.

3

«Бандой Черного Ворона совершен дерзкий налет на Лебединский сахзавод, где во время агитационного культурного мероприятия в клубе завода бандиты устроили националистический шабаш. При этом они произвели кровавую расправу над ответственными советскими работниками, вследствие которой есть много убитых и раненых.

Бандиты также забрали с завода около 100 литров спирта, двести пятьдесят миллионов советских рублей из кассы. Трудность их поимки состоит в том, что активное ядро банды Холодного Яра распадается на мелкие группы с целью ускользновения из под удара охвативших его со всех сторон частей 74 бригады, 467 и 68 полков. Пользуясь густотой леса и чрезвычайной пересеченностью местности, бандиты вновь активно группируются вне холодоярских лесных массивов шайками по 40–80 человек, а потом при первой необходимости собираются в более крупные отряды.

Губинформатор Антропов».

(З інформаційного зведення Кременчуцької губчека від 28 серпня 1921 року.)

... Подих йому перехопив запах понтіїської азалії, кадила духмяного і дикої орхідеї. Якась дивна чортівня вийшла з ним сеї ночі, та не знати, де в неї хвіст. Євдося... Дося – дві відьми раптом з'єдналися в одну, бо це ж одне й те саме ім'я, – лиш тепер подумав собі Чорний Ворон, коли за Досею вже й смуга лягла. Дві чортиці. Одна старша, друга молодша, й ось ця старша позичила у молодшої ніченьку золоту, чи, може, молодша випросила у старшої чарів на одну ніч, бо чого б це Дося опинилася аж біля Ірдинських боліт?

Ворона приніс сюди Мудей після того, як його потовкло біля Старосілля, та якби ж тільки його одного. Сам бачив, як упав підкошений кулеметною чергою Маковій, потім Іжак, за ним Добривечір... Після гранатного вибуху полетів – покотився з коня Вовкулака, та швидко схопився на ноги, підбіг до вбитого коня, впав на коліна. Видно, був контужений, бо щось кричав, заїкаючись і, вже не відаючи, що робить, намагався зняти з убитого коня сідло. «Покинь! – гукнув йому Ворон. – Покинь і – за мною!» – та Вовкулака його не чув – чи оглух від вибуху, чи геть знецімився, бо й далі розсупонював сідло. Ворон розвернув Мудея, кинувся до Вовкулаки, і тут його спершу вдарило в ногу, потім пропекло наскрізь, шарпнуло зсередини, в очах спалахнули свічки. Він завалився на ший коня, чіпляючись за його гриву, й уже нічого не бачив, та ще якийсь час крізь темряву чув, як стугонять копита, тільки не міг збагнути, чи то вони крешуть під ним, чи по ньому...

Очі розплющив у лісі. Лежав горілиць на землі, тупий загуслий біль підказував, що він ще живий, проте звестись на ноги не міг. І тоді Мудей зігнувся в колінах, опустився й ліг біля нього.

А все починалося так весело! Невеликим загоном, тридцять п'ять козаків, вони майже парадом зайшли в Капітанівку. Всі як один були перевдягнуті в будьонівське манаття, а Вовкулака їхав попереду ще й з червоним прапором. Треба було бачити цю самовдоволену пику з вишкіреними зубами. І як йому пасував червоний прапор! Вовкулака не випускав його з рук навіть тоді, коли шаблею шаткував москалів, що охороняли в Капітанівці зсипний пункт.[11 – Зсипний пункт – місце, приміщення, де збирали забране в селян зерно.] Вони теж зустріли їх весело, хоча трохи й розгублено:

– Какой празнік, ребята? Пачему нікто не предупреділ?

– Первое мая! – сказав Вовкулака.

– Да какой к чьорту май, осень на дворе!

– Ну, тоді празнік октябрія, – городив своє Вовкулака.

– Вот чудака, ешо далеко да актябрія.

– То у вас далеко, – сказав Вовкулака. – А в нас він уже четвертий рік тягнеться, і краю не видно.

Він так себе розпалив тими червоними святами, що вже не витримав, – не чекаючи отаманового сигналу, висмикнув шаблю, махнув раз, другий, хлопці йому підмогли, й шестеро охоронців зсипного пункту лягли трупом, навіть не писнувши. Один, щоправда, якось таки прослизнув поміж оглашеними «будьонівцями» й кинув ноги на плечі.

І тут Вовкулака подивував Чорного Ворона ще одним хистом: не довго думаючи, він замахнувся держакон прапора й запустив його, наче списа, навздогін утікачеві. Древко полетіло, як змій, тягнути за собою червоного хвоста, і влучило бідоласі прямо в потилицю. Він ткнувся носом у куряву, придурился, що мертвий, але Вовкулака оживив його кінчиком шаблі, примусив підвестися, а потім ще й наказав обтрусити виваляного в пилюці прапора. Лише після цього він спровадив нещасного туди, де немає ні свят, ні буднів, ніяких тобі прапорів, а тільки вічний спокій і благодать.

– Ти часом не служив у донському війську? – спитав Ворон у Вовкулаки.

– А то чоґо б?

– Донці спритно воюють піками.

– Проти коґо? – спитав Вовкулака.

– Проти нас, звісно.

– Ні, не служив. А що там воювати тою пікою? І дикуни зможе, – показав Вовкулака ікла, й Ворон здогадався, що він сміється.

У Капітанівці вони ще запалили волосний виконком, перед тим забравши в його голови «громадський податок» – сто десятих мільйонів советських рублів, сто вісімнадцятих рублів сріблом та п'ять золотом. По дорозі заодно підпалили ще комнезам, спровадивши його голову до небесної канцелярії, й оскільки диму вже було забагато, подалися чимдалі від гріха аж на Старосілля.

Далі теж усе відбувалося весело, а подекуди й зовсім кумедно. Уже верст через десятих наші «будьонівці» наштотхнулися на кінний відділ міліції, який нишпорив на дорогах спільно з летючим загоном ББ. Червоний прапор тут краще було згорнути й сховатися, тож вони почали відходити вбік – до хутора Заяча Балка. Але ворог зрозумів, що тут щось нечисте, здійняв стрілянину й почав їх переслідувати, поки загін Чорного Ворона не потрапив з вогню у полум'я. З іншого боку на них сунули відразу два ескадрони кавалерійського полку Оскільки позаду пер летючий загін, то ім не залишалося нічого іншого, як швиденько прослизнути до хутора, що ховався у вибалку.

І тут почалося найцікавіше! Сміливці кавполку побачивши, що до хутора втікають будьонівці, а слідом за ними женеться якась банда, з криками «ура» рвонули в атаку на переслідувачів. Їх зупинив кулеметний вогонь летючого загону. Кавалеристи спішилися і з коліна відкрили стрільбу по своїх. Так «радіміе» воювали між собою хвилини зо п'ять, поки нарешті дотумкали, що тут щось не те. Порозумівшись, вони з потрібною люттю кинулися наздоганяти козаків, які тим часом теж упіймали гаву. Замість того щоб тікати чимдуж до лісу, хлопці повитріщали очі на цю комедію, ждали, поки червоні перетовчуть одне одного, а тоді вже й самим накинотися на те, що зостанеться. Вовкулака навіть приготувався розгорнути прапора, щоб було веселіше – атака з червоним прапором під вигуки «Слава!» могла налякати й самого люципера.

Та москалі вже перегрупувалися і, розділившись навпіл, пішли в обхід балки підковою. Поки загін Ворона вихопився нагору, червона кавалерія мчала вже за якихось двісті кроків. Приймати бій, що його нав'язує ворог, та ще й у відкритому полі – не партизанське то діло. Козаки нападали знаскоку неждано-негадано, їхньою козирною картою була несподіванка.

Розсипавшись полем, щоб уникнути прицільного обстрілу, вони помчали до лісу, який виднівся удалині чорною смугою. Але коні втомилися, загрібали ногами, надсадно хропіли. Чорна смуга ставала виразнішою, ліс ближчав, однак ворог уже сопів у спину. Відстрілювалися з револьверів поспіхом, навмання, хоча Воронові вдалося зняти з коней двох найпрудкіших кавалеристів.

Застрочив ручний кулемет, скинув угору руками й покотився на землю Маковій. По обидва боки від Ворона дибки стала трава. Кулі вже не свистіли, а фуркали – то полетіли горезвісні «дум-дум», які, влучаючи в жертву, не залишали їй жодного шансу.

Упав кінь Іжака, той заліг, поклав на коня карабін – пах-пах, і затих. За ним вилетів із сідла Добривечір, нога застрягла в стремені, зляканий жеребець волочив його по землі.

Вовкулака вже попід лісом сам розвернув свого румака ім назустріч.

«Тіка-а-ай, я заступлю!» – крикнув до Ворона, високо, майже на повен зріст, піднявся в стременах і пожбурих гранату – одну, другу. Зі скаженим іржанням здибилися передні скакуни, скидаючи з себе вершників, а коні, що мчали за ними, закрутилися, замісили ногами на місці. Тоді котрийсь із кавалеристів відповів Вовкулаці тим самим – граната, зашкварчавши в повітрі, розірвалася під його румаком. Кінь упав, перекинувся набік і, дригаючи ногами, почав битися головою об землю. А контужений Вовкулака замість того, щоб тікати до лісу, заходився знімати сідло...

Тепер важко сказати, чи його зарубали на місці, чи захопили живим, щоб замордувати на допитах. Перед очима у Ворона і зараз стояло це майже потворне і таке своєчасне лице, схоже на страхітливую маску – оширене, з червоними голими повіками і лисими бровами, які Вовкулака обсмалював біля нічних багать. Якщо вночі не було роботи, він понад усе любив посидіти коло вогнища, подмухати в нього, поки не спалить вії і брови, не наковтається диму до глибокого кашлю. Може, від того вогню лице його було задубіле й червоне, як мідний казан, однак Вовкулака не проміняв би свою фізіономію ні на чий іншу. На декого вона справляла куди більше враження, ніж бомба в його руці. Особливо, коли Вовкулака виходив на сцену...

Тоді вони робили трус на Лебединській цукроварні – вийшов такий водевіль, що сам дідько позаздрив би. Ще за тиждень вістовий приніс поголоску: наступної суботи у клубі цукрового заводу збереться чи не вся повітова верхівка, приїде начальство зі Шполи, Звенигородки, Кальниболота, щоб відгуляти свято врожаю. Це вони виконали місячний план заготівлі хліба, здерши серпневу «развйорстку». Буде концерт, місцевий аматорський гурток навіть готує виставу «Шельменко-денщик», після чого, звичайно, гряне бенкет.

Ворон відчув, як у нього замлоіло під «ложечкою» – так було завжди, коли передчуття віщувало цікаву роботу. Він любив гучні бенкети і також готувався до них на совість. Цього разу насамперед постановив не робити ближчими днями ніяких випадів, зачатися у Лебединському лісі аж до суботи. Тільки нічні звідуни ходили на вивідки, серед них, певна річ, і Вовкулака, який, крім важливих вістей, десь роздобув ще й книжечку Квітки-Основ'яненка. Тепер він подовгу сидів з тою книжечкою біля нічного багаття, жадібно щось там вичитував, наче то був детальний план їхнього нападу на Лебединську цукроварню. Після того читання Вовкулаці щось зробилося з мовою, наче йому язика на другий бік повернуло, бо вже суботнього ранку він промовляв до Ворона:

– Я, ваше високоблагородіє, Шельменко-денщик, будучи сказать, не люблю неправди опущ хрину, правдою живу на світі і, будучи, усім її у вічі так і сиплю, мов піском.

– Та сип уже, – засміявся Ворон.

– Так отожд. Істинно глаголю вам, ваше високоблагородіє, тее-то будучи, що не треба було нам тую машину загранишну палити, оце б зараз, будучи, і підкотили б на ній до клубу, яко проверочна чрезвычайка. Та позаяк писаніє глаголить, що паленого не воскресиш, то поїдемо, ваше високоблагородіє, на фаєтоні. Хтось, будучи, верхи поїде, а ми, кілька душ, із кучером покотимо на фаєтоні, щоб декому в носі закрутило.

У них справді була припасена для такого діла ресорна бричка з відкидним верхом, на якій іздив покійний смілянський начміл[12 – Начміл – начальник міліції.] Косовороткін. Начміла вони, перестрівши в Балаклеї, чемно спровадили істи землю, а фаєтончика, бач, зберегли. Напинало на ньому було дуже доречним, бо ще зранку почало супитися на дощ, і вони навіть стали переживати за червоне начальство, аби негода не зірвала ім свято. Щодо самої операції, то воно з дощем, напевно, ще ліпше, сотня охорони заводу, змішана з москалів і китайців, може нализатися ще до полудня (спирту на цукроварні – втопитися можна), тоді з ними легше буде балакати. Ворон вирішив, що для такої балачки вистачить двох десятків козаків, аби менше привертати увагу на під'їзді до Лебедина, та й тих треба розбити на невеличкі групи й запустити з різних боків.

До полудня, коли мали розпочатися врочистості, набрякле хмарами небо вже погуркувало передгроззям, однак крізь браму цукроварні раз у раз проїздили брички, бідарки, підводи, верхівці й зупинялися на подвір'ї ближче до клубу, де їх зустрічав мідним ревом оркестр. Добре наобідані гості (бо де ще та святкова вечере!) – червонопики, масні, розпашілі, в парадних френчах, рипучих чоботях і портупях, – лінкуватого-весело козирили один одному, ручкалися, щось там собі погукували для годиться й повагом сходили на ганок. Тут, біля дверей, стояло двоє червоноармійців у білих кітелях, вони перевіряли документи, а перед деякими начальниками тільки витягувалися у струну й віддавали «честь».

Зала була просторою, вони розвалькуватого всідалися кому де належало, бо всяк і скрізь знав своє місце – кому ближче до сцени, а хтось, може, й середульшого ряду ще не доскочив. Ось так, без штовханини і метушні, гості заповнили залу вщерть, познімали кашкети й заходилися обмахувати ними

спітнілі обличчя – тут і так варило перед грозою, а ще ж нахекали такими випарами, що мухи падали на льоту.

Начальник Звенигородської повітової ЧК Сеня Кацман – симпатичний молодик, тільки сухоребрый і косенький на одне око, – сидючи в першому ряду, теж обливався потом, але не знімав ні кашкета, ні шкірянку, бо, казали, аматорським драматичним гуртком заправляе така кралечка (вона й сама гратиме в п'есі), що мусиш триматися форсу.

По праву руку від Сені Кацмана сидів діжкуватий начальник упродкому[13 – Упродком – повітовий продовольчий комітет.] Сиром'ятніков, із пашеки якого тхнуло, як із жомової ями, а лівобіч крутив на всі боки качиною головою начальник ревкому Долбоносов. У нього й справді був ніс-долото, плескати й довгий, як у качура.

Біля Долбоносова сидів, високо закинувши ногу на ногу й помахуючи носом хромового чобота, военком Красуцький, добродушний хитрий хохол, чепурний та наодеколонений, як і всі потайні п'яниці. Сеня Кацман, по правді сказати, глибоко в душі зневажав і Сиром'ятнікова, і Долбоносова, і Красуцького, які сліпо робили свою роботу, не розуміючи політичного моменту. Це вони, йолопи, придумали сп'яну безхлібне свято врожаю, забравши в хохла усе до зернини. Нічого, надійде час – і Сеня ім пригадає, хто дражнив гусей, компрометуючи владу. А зараз він сидить поміж ними тільки з обов'язку, сподіваючись, що хоч вистава виправдає його приїзд на це ідіотське збіговисько. Не так сама вистава, як та кралечка, що гратиме сьогодні на сцені.

Ще дужче Сеня зневажав голодранців, які сиділи позаду, – всіх отих комнезамівців, партійців, активістів, котрі були ніким, а хотіли стати всім тільки через те, що, ледацюги, світили голими сраками. Нічого, надійде час – і Сеня поставить до стінки цих крикунів із вічно голодними очима. Спершу їх, потім Красуцького, тоді Долбоносова, за ним Сиром'ятнікова. Ні, навпаки, спершу Сиром'ятнікова, бо від нього так тхне, що Сеню ось-ось виверне.

За активістами і всякою босотою сиділи в останніх рядах, тримаючи між колін гвинтівки, три десятки червоноармійців, – цих нагнали сюди охороняти поважне зібрання. Їм до одного місця і це свято, й вистава, але мусять сидіти на чатах, щоб і комар не влетів до зали. Сеня цих не стрілятиме, такі, як вони, самі стрілятимуть, виконуючи його накази.

А решту всіх до стінки: «Аго-о-онь!!!»

Сеня здригнувся, бо надворі і справді тарахнуло. Починалася гроза.

– А етот клубішко с грамаатводом? – занепокоївся Сиром'ятніков.

– Не боїсь, – скосив на нього око Сеня. – Здесь тебе ніче-во не грозіт. Это сама пгівгода пгіветствует нас небесним салютом! Пага начинать.

Тим часом до клубу підкотив фаєтон – якраз тоді, коли вдарила блискавка і струсила на землю важкі краплі дощу. З-під напинала вискочило четверо запізнілих, але дуже суворих «начальників», один із них був бородатий,

тому охоронець у білому кітелі, що стояв на ганку, попросив пред'явити документи.

– Пшол вон! – grimнув на нього бородань. – Ти что, не відіш – губчека! Щас я лічно проверю, кого ви здесь собралі!

– Но... пазвольте.

– Долой с глаз оба! – сказав бородань таким тоном, що «білі кітельки», вхопивши ноги на плечі, дременули до своєї касарні, де вже також порядкувала всюдисуща «чрезвычайка». Охоронну сотню заводу акуратно роззбрювали до з'ясування особливих обставин.

Трое «губчекістів» тихенько зайшли до зали, а четвертий із коридору шмигнув за лаштунки. Може б, на них звернули більше уваги, якби саме тут не зірвалися оплески – публіка вимагала починати.

І все почалося. Розсунулася завіса, на сцені з'явився... солдат ще аж тої давньої-давньої царської армії, у білій безкозирці, білих штанах і синьому мундирі з червоними відлогами.

– Шельменко-денщик, – прокотився шепіт у залі. – Ти сматрі, какой страшний, шельма.

Але страшною в солдата була тільки мармиза. Коли ж він заговорив, то рядами прокотився смішок.

– Я, Шельменко-денщик, будучи сказать, не люблю неправди опущ хріну, правдою живу на світі і, будучи, усім її у вічі так і сиплю, мов піском. А тому, будучи, й глаголю вам так, як книжка пише. Попрошу всіх пред'явить документи!

Шельменко, вишкіривши зуби, зробив до зали такі круглі очі, що всі засміялися. Навіть солдатня, що сиділа в задніх рядах, загиготіла, мов по команді, хоча й не второпала, до чого він хилить, цей ряджений комедіант.

– Я, будучи, не той денщик, що ви собі думаете, – вів далі навіжений Шельменко. – Я, тее-то, денщик начальника губернської чека і, будучи з ним в отсій залі, ще раз наказую всім пред'явить документи.

Він примовк і, поки розгублена публіка презиркувалася між собою, вихопив із кишені «кукурудзу», замахнувся нею і загарчав:

– Всьо оружје на пол! Клуб окружон і в случае сопротивленія будет забросан гранатами!

Після такої команди всі, хто сидів у залі, шугнули очима на двері, але з місця ніхто й не рипнувся: біля виходу стояло троє невідомих, кожен тримав у одній руці гранату в другій – револьвер.

– Випалнять приказ! – гаркнув бородатий, клацнувши безпечником бравнінга.

На якусь мить у клубі спресувалася тиша, потім її сколихнув крик начальника ревкому Долбоносова:

- Прекратіть ідіотські шутки!

Він схопився на ноги, права рука потяглася до кобури, але тут гримнув постріл – божевільний Шельменко послав кулю із кольта прямісінько в його перенісся. Мрія Сені Кацмана почасти справдилася. Долбоносів шарпнувся, обм'як і важко опустився на своє місце. Його качина голова впала на груди, ніс-долото націлівся у підлогу, показуючи, куди сказано було скласти зброю.

- Може, комусь іще не понятно? – повів кольтом по першому ряду юродивий Шельменко.

Сеня Кацман, Сиром'ятніков, Красуцький, а за ними й інша козирна братія, хапливо відстібали кобури разом із пасками, кидали зброю додолу, демонстративно відсуваючи ногами далі від себе.

Червоноармійці в задніх рядах також загрюкали рушницями об підлогу, заважаючи одне одному і брязкаючи дулами, бо дов ті трилінійки акуратно не вміщалися біля ніг.

Щоб вони ворушилися швидше, один із контролерів, які пильнували залу, – це був Петрусь Маковій, – підійшов до задніх рядів і так замахнувся гранатою, що москалики в один мент понагинали голови, затуливши руками вуха, наче боялися не «кукурудзяних» осколків, а тільки оглушливого вибуху.

- Атставіть! – гукнув оглашений Шельменко. – Усім розтулити вуха, бо зараз наш самодіяльний хор виконає славень «Ще не вмерла Україна».

Після хвацького помаху його руки, в якій поблискував кольт, на сцену висипало кільканадцять хористів (вони ж таки, видно з усього, збиралися грати й комедію, бо зодягнуті були, як лицедії, – хто в сурдуті з краваткою-бантом, хто в старорежимному офіцерському строї, хто у драній селянській куцині, одна ж прехороша панночка красувалася в рюшах, оборках й мереживах), так от, ці хористи-лицедії миттю вишикувалися у три рядочки, прибравши щонайсерйознішого вигляду під урочистий момент.

Однак причинний Шельменко й далі загадував свої забаганки:

- Усім, хто є в залі, наказую, будучи, встати і, тее-то, разом із хором по правді співати наш славень! А хто не зможе, не знатиме слів чи ще з якої дурної причини, той буде, звиняйте, розстріляний зараз же.

Після такого попередження публіка стала на ноги, окрім, певна річ, начальника ревкому Долбоносова, якому вже підвивали чорти. Побачивши, як підвелось начальство, виструнчилися, звісно, й москалики в задніх рядах. Вони і з відтуленими вухами погано тямили, чого від них хоче цей навіжений з вовчим оскалом. Та коли йдеться про розстріл, то й глухий уторопає, що йому кажуть.

Тим часом здуряний Шельменко, повернувшись боком до хору, махнув кольтом, як той капелан диригентською паличкою, і хор ушкварив:

Ще не вмерла Україна,

І слава, і воля,
Ще нам, браття-українці,
Усміхнеться доля.

Стіни розсунулися від того могутнього співу, високо вгору піднялася стеля, і грім за вікном приєднався до хору.

У залі теж співали всі до одного, а хто й не співав, то жваво ворухив губами, виокруглював рота, боячись стулити пельку навіть там, де годилося. Ні, це треба було бачити й чути, як вони дружно співали, як кутуляли щелепами, заховуючи незрозумілі слова, натужно ковтали повітря, аж борлаки їм ходили ходором, ревли, белькотіли, мугикали, мукали, але все те, хоч як це дивно, зливалося в єдину цільну мелодію, в переможну осанну, від якої мороз гуляв поза спиною. Може, так до ладу все виходило тому, що хор злагодженим багатоголоссям накривав і вирівнював злякане белькотання зали, хоча й тут, поза сценою, дехто співав по-справжньому, вкладаючи в гімн «душу й тіло».

Сеня Кацман пам'ятав із цієї пісні лише перший рядок: «Ще не вмерла...» – зате він знав, що це страшенна крамола, яку треба випікати розпеченим залізом. Та що вдієш, мусив придуркуватися, що він також співає, – добре, що стояв у першому ряду зовсім близько до хору, ніхто й не второпає, як воно є насправді, – і Сеня широко роззявляв рота, підкинував собі головою, скидаючи вгору тонкі бровенята, сполохано водив очима, одне з яких було косеньке, та саме воно запримітило, що начальник упродому Сиром'ятніков теж меле губами, а военком Красуцький з почуттям виводить кожне слово.

Напрочуд зворушливий вигляд мали голомозі москалики – чудні такі, дрібні, вухаті, наївні, шмаркаті, ну геть тобі діти, вони гули, як жуки, але так натхненно, що можна було заридати від цього видовища. У всіх роти стояли літерою «о», і з оцих о-подібних дірочок, як із дупел чи нір, зринало якесь навдивовижу жалісне гудіння жуків.

Чорний Ворон аж замилювався ними, навіть виникло дурне бажання продовжити їм на хвилинку-другу життя, хай би ще й затанцювали, адже вони, ці ховрашки, незабаром згинуть, як роса на сонці. Проте він знав і те, що далі зволікати ризиковано, стількох людей не можна довго тримати в покорі навіть під гіпнозом гімну і «кукурудзи». Тому, коли до клубу зайшли ще Сутяга і Козуб, він рішуче махнув бравнігом: пора!

Вовкулака й далі залишався на сцені, продовжував диригувати хором і залом, а Маковій з Колядою почали виводити почесних гостей із клубу. Брали по трое-четверо під варту й конвоювали до комори з цементною підлогою. Надворі репів дощ, гриміло, стіни в коморі були грубі, тому постріли звідти майже не чулися. Так – ніби хто батогом ляскав.

– Невже ви нас г-гастгеляєте? – із тремтячим подивом запитав Сеня, коли його виводили в першій трійці разом із Красуцьким та Сиром'ятніковим. – Це буде вашою великою помилкою. Ви могли б нас обміняти...

– Ну ти, міняйло! – дулом револьвера Коляда штовхнув його між лопатки. – Ти шо, Дзіржінський чи шо! За тебе не дадуть і собачого хвоста.

Зненацька Сеня зірвався й побіг. Зігнувся, запетляв по-заячому, але Коляда не поспішав. Поволі підвів «штаера» у витягнутій руці, прискалив око і, відпустивши втікача ще кроків на п'ять, натиснув на спуск. Якраз у цю мить вдарив грім, заглушивши постріл, Сеня ткнувся лицем у калюжу.

– Громом убило, чи шо, – знизав плечима Коляда. – Мені ще бабуся казали, що не можна бігати в грозу, бо вб'є. Хутчій ховайтеся, хлопці, в комору.

– Якби знав, де впадеш... – сам до себе буркнув Красуцький. Він уже змирився зі смертю. – Збиралися дивитись виставу, а вийшов...

– Концерт, еге? – співчутливо сказав Коляда. – Ходімо, бо змокнете.

А виставу зіграла сама доля, яка послала Чорному Воронові третю зустріч із жінкою, що розбудила в ньому приспаний гонор. Щоразу вона була інакшою, невловно інакшою, тільки знайома ще з першої зустрічі іронічна посмішка і зараз тремтіла в її сірих очах. Тіна бачила, як, перш ніж підійти до неї за лаштунками, він дістав з кишені хустину, витер руки, чоло. Ще раз роззирнувся довкола, чи ніхто не помітить їх разом.

– Мені не сниться? – спитав.

Збіса гарною була ця керівниця аматорського драмгуртка й хористка – гіпюрова блузка з рукавами-буфами робила її поставу ефірною, високий комірець відкривав недоторканно білу ший, а з-під напуску-німба короткої зачіски дивилися такі вельможні очі, що він мимоволі звернувся до неї на «ви».

– Звідки ви, Тіно?

– Звідтіль, – сказала вона. – І все ближче до вас, пане отамане. Я тепер учителью в Лебедині.

– У Лебедині? Вчителюєте?

– Ви, мабуть, і не знали, хто я за освітою.

– А що я взагалі про вас знаю? Хоча... одного разу ви дали мені урок на все життя. Тіно... Тіно... Чому Бог зводить нас тільки на мить?

– Але ж зводить.

– Якби я знав, що ви будете тут... Пробачте. У вас тепер можуть бути неприємності.

– Пусте. Ви ж нас примусили це робити, хіба ні? – і знов цей іронічний усміх.

– Скажете, що співали під страхом смерті. Можливо, так би воно й було, якби...

– Що?

– Якби відмовилися. Прощавайте, Тіно. Мені пора.

– Прощавай, отамане, – холодно, хоча й на «ти», сказала вона. – Дасть Бог – побачимось. – Точнісінько так вона колись попрощалася з ним біля ресторану «Софія» в Умані.

Він повернувся й швидко пішов. Та враз почув її оклик:

– Отамане, не задавайся!

Оглянувся, здивовано скинув бровами.

– Бачу, ти так нічого й не второпав.

– Що?

– Це я все придумала, – сказала вона. – І виставу, і все це збіговисько.

– Он як!

Але Ворон спершу її не зрозумів. А коли дійшло – остовпів. Ось чому все лягло так у масть.

Злість зганяв на недобитках червоної залоги, що охороняла цукроварню. Саме тоді хлопці, упоравшись із «радімими», підвели до колоди китайців. Їх також потримали під дощем – стояли мокрі як хлющі й цокотіли зубами. В одного з них голова спереду була голомоза, а на потилицю спадала туго заплетена косичка. Він гордо тримав цю круглу, як кавун, довбешку і не трусився.

Розділ четвертий

1

Наступного дня, в неділю, Ганнуса ледве дочекалася вечора і знов подалася до Високої Греблі. Може, вчора щось сполохало Веремія, може, він прийде туди сьогодні. Їй легше пройтися полем, ніж сидіти вдома в невіданні.

Покрадьки, озираючись на всі боки, вона піднялася на пагорб до вітряка, відчуючи, як млоїть у грудях, як нудота підкочується до горла. Зупинилась, віддихалася, ловлячи себе на тому, що боїться зазирнути за двері млина, пересвідчитися, чи на місці її вузлик із іжею.

Ні, його не було. Відчинивши двері, Ганнуса помацала рукою за порогом, потім засвітила свічку, але від вузлика не лишилося й сліду. Якби яка

звірина розшарпала чи птиця склювала, то видно було б, а так – ні, їжу хтось забрав. Спершу в Ганнусі обережно скинулась хвилька сліпої радості, що, може ж, це Веремій таки навідався уночі, та здоровий глузд підказав: ні.

Темне черево млина дихнуло на неї холодним сопухом мишви й пташиного посліду: хто? Веремій не міг з нею так гратися. Хтось чужий придумав ці дурні піжмурки, тільки навіщо? Якби хотів позбиткуватися над нею, то зробив би це ще вчора. Але ж хтось і випадково міг заглянути до млина й натрапити на її гостинець. Тільки хто ж тоді написав їй записку? Хто покликав її до того місця, яке так багато означало для них з Веремієм?

Сама не своя верталася вона додому.

У хаті не світилося, хоча мати ще не спала. Сиділа на лежанці й по-совиному дивилася в темряву.

– Ходила? – спитала.

– Ходила.

Ганнуса роздяглася, тихо, як тінь, підійшла до матері, сіла на теплу черінь. Так і сиділи вдвох мовчки, дивлячись у темну стіну. Не діждавшись, що скаже Ганнуса, мати обізвалася сама:

– Заходила ввечері Танасиха. Каже, що бачили на базарі в Чигирині чоловіка, схожого на Ярка. Тіки перевдягнутого в старця. Обірваний, заріс, зачубатів. Надворі холодно, а він, біднесенький, босий і в солом'яному брилі.

– Хто бачив? – спитала Ганнуса.

– Ну, люди... Хто ж. Бачили, як він просив милостиню.

– І ви їм вірите, ма'?

– Начебто, каже Танасиха, хтось його впізнав. Хотів щось спитати, а він хамуль-хамуль – невідомо де й дівся.

– Ярکو ніколи не проситиме милостині, – сказала Ганнуса.

– Ну, воно так, але люди чогось же говорять.

– Вони мало нам наговорили?

– І бриля, бач, сюди приплели, – зітхнула мати. – То я подумала, може...

– Ох, сил уже немає це слухати.

День у день їх обступали нові чутки: то казали, що пораненого Веремія переправили лікуватися аж до Польщі, то пішов поголос, нібито він сидить у черкаському допрі, хтось божився, що бачив його в Онуфріївському монастирі перевдягнутого ченцем, інші запевняли, що отаман продовжує воювати, тільки

вже далі від своїх країв, прибравши собі нове ім'я – чи то Вовгура, чи Босий, чи Туз...

До цього ще й доточили бувальщину, буцімто козаки Босого чи того ж таки Веремія зупинили поїзд десь між Бобринською і Цвітковим, усіх військових переколошматили за своїм звичаєм, а хто був у цивільному – перевірили, як годиться, документи. Розгарячілі від доброї роботи козаки підвели до отамана переляканого в смерть чоловічка, який не мав ніякої посвідки. Підвели та й питають, що з цим жидом робити – повісити зразу чи полоскотати, щоб зізнався, хто він такий? «Ану дайте йому сала, чи істиме?» – звелів отаман. Дали бідоласі цілу четвертину, він уп'явся в неї зубами, відривав великі шматки й глитав, не пережовуючи. «Е, видно, що жид, але жид хороший, – засміявся отаман. – Відпустіть його».

Ганнуся навіть не всміхнулася на ту розповідь, вона взагалі вже забула, коли сміялася, але ці балачки підігрівали надію, що Веремій живий. Ось і сон їй приснився недавно: четверо дужих чоловіків внесли на їхнє засніжене подвір'я труну з його тілом. Він у брилі, в закривавленій вишиванці, шароварах і босий. Ганнуся хотіла припасти до нього, оплакати, та Веремій раптом підвівся і сів. Вона хоче його покласти, злегенька тисне йому долонею на груди, аж чує – під долонею б'ється серце.

На ранок справді випав сніг, прихопив морозець, подвір'я засніжило, як у Ганнусиному сні. Вона вхопила десяток яєць, побігла до ворожки Хтодихи, щоб та розтлумачила, до чого цей сон, і баба Хтодиха довго не думала: «Хоч воно, доню, у снах все виходить навиворіт, але тут, ей-бо-пресь, правда. Живий твій Веремій. Кров, не буду брехати, е, десь його зачепило, але смерть не взяла».

Зраділа Ганнуся, полетіла додому сказати матері про сон і бабу Хтодиху, прибігає, аж тут її обухом по голові:

– Паєхалі с намі, мілашка! Апазнаеш труп сваєво бандіта!

Біля їхніх воріт стояла підвода, двоє військових забрали Ганнусю й повезли аж у Матусів, де мали показати їй убитого. Вони були впевнені, що це Веремій, проте інструкція вимагала, аби хтось із рідних чи знайомих засвідчив смерть.

Дорогою ті двоє грілися самогоном, реготали, щось цвенькали до Ганнусі, та вона не обізвалась до них ані словом, сиділа закам'яніла, не відчуючи холоду, і їй здавалося, що лоно її теж закам'яніло. Не помітила, скільки вони їхали до Матусова, час зупинився для Ганнусі, тепер їй було байдуже до всього на світі, навіть до того, що недавно ще так гріло її зсередини.

Зупинилися неподалік волосної управи біля якоїсь стайні, і тут Ганнуся побачила таке, від чого заворушилося волосся на її голові.

Він стояв у повен зріст, притулившись спиною до стіни конюшні, стояв роздягнутий, босий, простоволосий, лише закривавлена вишиванка та білі spodні прикривали його від холоду. Лице вже взялося намерзлом, очі були заплащені, на впалих віях біліло дві смужечки паморозі.

– Ярку!..

Минув якийсь час, поки Ганнуся зрозуміла, що він неживий. Його тіло, пролежавши цілу ніч на морозі, так задубіло, що ці анцихристи для розваги поставили його на ноги й зіперли на стіну. Видно, знущалися ще й із мертвого, жбурляли в нього мерзлими кізяками, яких тепер повно валялося під стіною конюшні.

– Ярку... Це не ти...

Вона справді не могла розібрати, він це чи ні, підійшла впритул, з жахом вдивлялася в його лице, спотворене смертю й наругою, переконувала себе, що це не Веремій. Схожий, проте не він... Ні, ні, казала собі Ганнуся, це якийсь інший чоловік, а тим часом щось їй нашіптувало, що вона може помилятися, адже не раз бачила, як смерть змінює людину. Мученицька смерть змінює до невпізнанності.

Вона обдивлялася його лице, шукаючи рідних рис, розглядала ший, руки, обдивлялася його пальці, та бачила тільки сліди знущань із убитого.

– Что скажеш, мілашка?

Ганнуся не знала, що їм казати. Вона не мала ніякої певності.

Біля конюшні вже зібрався цілий гурт москальні.

– Может, ешо заглянеш пад кальсони? – крикнув котрийсь із них. – Там бистрей апазнаеш!

Від дикого реготу Ганнусі заклало у вухах.

– Авжеж, – сказала вона. – Загляну. Тільки занесіть його до стайні.

– Єщю чево! Там ти ево изнасілуеш.

Кацапи знов заіржали.

– Атставіть! – крикнув котрийсь із старших, що був не в шинелі, а в білому кожусі. – Ідьот апазнаніе! Занесті бандіта в памещеніе, а свідетельство в пратакол!

Вони занесли його в конюшню, поклали на соломі, й Ганнуся попросила, щоб її залишили тут саму.

Не минуло й хвилини, як вона вийшла.

– Так, це він, – підтвердила Ганнуся.

– Вот і ладненько, маладчінка. Дамой тебя тоже атвезут, – сказав той, що був у білому кожусі. – Падпіші вот здесь.

Ганнуся задерев'янілою рукою поставила на папері закарлюку й відчула, як у її жилах поволі прокидається кров.

Щось гостро скинулося в лоні. Воно було живе. І сон був на життя.

Того шраму, який на Вереміїві могла бачити тільки Ганнуся, на тілі вбитого не було.

2

Сам сатана вигадав неп, [14 - Неп - нова економічна політика, яка тимчасово полегшувала становище селянства з метою відвернення його від антирадянської боротьби.] щоб узяти нас за горлянку. Ми почали втрачати найбільшу опору - селянина, якому нарешті дали дихнути, дозволили погосподарювати, пожити з розв'язаними руками. Хай і в неволі, зате з масною кісткою. Ще зовсім недавно село зустрічало нас, як своїх боронителів, мішками несло хліб, сало, курей, давало кращих своїх синів, а тепер - відвернулося. «Вибачайте, хлопці, - ховаючи очі, казали дядьки, - часи змінилися, пора б і вам братися до якогось діла, бо в лісі ви вже нічого не виходите. Вертайтесь додому, хазяйнують і живіть, як люди».

Такі балачки виводили мене з терпіння. Одного разу змучені, голодні, вимоклі на дощі, ми верталися до Лебединського лісу після невдалого нападу на гамазей торфової виробки біля Іванової Гаті й залізли в клуну перепочити та обсушитися. Самі не зогляділися, як і поснули на соломі. Іноді напосідала така втома, що сон валив з ніг.

А вранці до клуні зайшов отой «хитрий дядько», пропахлий гноем і дьогтем. Очі бігають туди-сюди, видно, казати боїться, але й мовчати не може:

- Хто вас сюди просив? - почав жалібно-тонким голосочком. - Хочете загнати мене в могилу? Ну подумайте своєю головою: ви оце відсиділися та й пішли собі далі, а хтось донесе, що ночували в мене.

- Хіба ж ми не за твою шкуру воємо? - не зовсім доречно спитав Коляда.

- Та на дідька ж мені ваша війна, як ти виспався та й пішов, а мене взавтра повісять, - відрізав дядько. - Минулося. Ви вже не заступники наші, а кара Господня! Через таких ще не один на той світ піде...

Він на хвилику затнувся, міркуючи, чи не далеко зайшов, тоді плямкнув примирливо:

- Пождіть, я зараз.

Вийшов із клуні й швиденько вернувся з полумиском вареників. Вони були холодні, мабуть, лишилися з учорашньої вечері, проте білі й пухкі, приготовлені з доброго питльованого борошна. Я бачив, як у нашого китайця Ході зрадливо ворухнувся борлак, - ми вже добу не мали ріски у роті.

- Частуйтеся, хлопці, але не дражніть собак, - сказав дядько. - Чуєте? Що хочте робіть, а собак мені тут не дражніть.

Саме під цей момент з рипом віджилилися двері, і до клуні просунулася волохата морда – симпатичний сірко світив на нас розумними очима. Замість гавкати – тільки облизався.

– А хто тобі, дядьку, сказав, що ми дражнимо собак? – спитав Коляда. – Ми з ними більші друзяки, ніж з отакими, як ти.

Він узяв із рук хазяїна полумиска й поставив його перед носом сірка. Той нюхнув, узяв у зуби вареника, та їсти не став. Запитально дивився на хазяїна.

Ми вже не мали сил і сміятися. Клуню покинули голодні і злі. Від люті розгромили в селі споживчу кооперацію.

Коло дедалі звужувалося. Невдовзі ми вже не могли собі дозволити в селах навіть такі легенькі фортелі, як от із цією споживчою кооперацією. Той-таки сатана придумав проти нас ще й «інститут відповідачів» – більшовики розстрілювали селян за зв'язки з лісовиками чи за найменшу підозру в неблагонадійності. До чорних списків відповідачів-заручників (їх ще називали десятихатниками) потрапляли найпорядніші люди. Звідтоді ми намагалися обминати села, не заходити в них без нагальної потреби.

Я бачив, як хлопці падають духом. Страшно сказати, що робить із людьми безнадія. Говірки стають мовчазними, веселі – зажуреними, хоробрі – боягузами, а певні – зрадниками.

Хто б міг подумати, що заломляться такі отамани Холодного Яру, як Деркач, Семен Чучупака (двоюрідний брат Василя), Панченко, а разом із ними ще майже сотня гайдамаків.

Соромно й гірко було дивитися, як їх обробляв миршавий чекіст Птіцин (чи Птічкін, чи Канарейкін, як там його у біса) [15 – Насправді Пташинський – зросійщений хохол-ренегат.] – молоде, зелене щеня, що рано вбилося в пір'я ще в латиському загоні ВЧК «Свеаборг», який у вересні 1918-го охороняв – кого б ви думали? – охороняв у Горках самого Леніна. Потинявшись чекістськими смітниками, Птіцин нарешті опинився у Кременчуцькій губернії, а відтак у супроводі ескадрону в'їхав у село Мельники, де на базі 25-ї стрілецької дивізії було створено постійний військовий гарнізон.

Мельники – село братів Чучупаків – лежало верст за п'ять від Мотронинського монастиря, і Птіцину стало трохи не по собі, коли звідти, з-за лісових валів, долинув гул монастирських дзвонів. Він уже знав, що ті дзвони сповіщають про появу в цих краях ворожої сили, її потугу, шляхи пересування.

Однак про двобій не йшлося. Виходити з лісу гайдамакам було не з руки (не їхня то справа – вести фронтальні бої з регулярними частинами), а червоним сунутися до лісу було вкрай небезпечно.

Поселившись непроханим гостем у просторій хаті священика, де жила гарненька попівна, Птіцин насамперед наказав розвісити по селу та узліссях оголошення:

«Граждане Холодноярской округи!

Чрезвычайный съезд Советов Украины объявил амнистию всем, кто прекратил борьбу против власти рабочих и крестьян и сдает свое оружие. В селах Чигиринского уезда в районе Холодного Яра шайки атаманов Чучупаки, Черного Ворона, Деркача, Полтавца и других чего-то ждут, на что-то надеются. Но впереди – только верная гибель!

На ликвидацию бандитизма в Холодный Яр направлены огромные войска, которые твердой рукой восстановят порядок. Заблудшим и обманутым дается возможность вернуться к мирному труду!

С 26 июня по 2 июля включительно объявляется амнистия всем атаманам и членам их банд, кто добровольно сдаст оружие и заявит о прекращении дальнейшей борьбы против Советской власти. Каждому амнистированному будет выдан об этом документ с гербовой печатью. Задерживаться и арестовываться амнистированные не будут.

Прием бандитов производится в помещении гарнизона в селе Мельники в течение всего светлого дня суток.

Уполномоченный Кременчугской Губчрезвычайной Птицын.
Начальник военного гарнизона Штеренберг».

У відповідь швидко з'явилися листівки із закликами не вірити московським катом, бити на кожному кроці жидо-кацапську комуну.

А через кілька днів якесь хлопчєня принесло до штабу записку, адресовану Птіцину:

«Якщо все, що ти кажеш, правда, то прихोдь до нас у ліс – поговоримо. Життя тобі гарантуємо. Прихोдь, якщо не боягуз».

3

Птіцин не був боягузом, але перед тим, як вирушити до лісу, взяв у заручники й посадив під арешт усіх родичів Чучупаки, які мали бути розстріляними в разі його смерті.

До лісу пішов без зброї, взявши лише мандат на право оголошувати амністію. Не зоглядівся, як опинився в оточенні трьох козаків, котрі зав'язали йому очі й, водючи колами, привели до землянки.

Тут Чорний Ворон і побачив цього блілого чоловічка, значно молодшого, ніж він його уявляв. Чи від того, що в землянці було темнуvато й накурено, чи,

може, то в нього було вроджене, але Птіцин часто і дрібно моргав маленькими, справді пташиними очима.

Ворон понуро дивився на Деркача, Чучупака, Панченка: як можна було привести цю гниду в табір?

У землянку напхалося з півсотні людей, майже всі вони сиділи на лавах за довгими столами, на яких було вдосталь випити й закусити, – ще одна дурниця отаманів, котрі дозволили собі таке панібратство з чекістом. Воронові не сподобалося й те, що, коли Птіцин зайшов, усі притихли й не зводили з нього очей, ніби це справді було велике цабе, якому треба заглядати в рот.

– То оце вони такі – орли губчека? – вийшов наперед Деркач, намагаючись говорити глумливо, але в нього це не виходило. – Цікаво... І як же вас величати?

– Пьотр Птіцин, – кліпнув уповноважений. – Ви не смотріте, что у меня такая фамилия. Я, между прочім, хахол.

– А чого ж не говориш по-нашому? – спитав Деркач.

– Я вабще-то родом с Адеси. Но ещю в деда моего была фамилия Птах. Не разгаваріваю, зато всьо панімаю. Ви можете гаваріть на мове, мне будет очень пріятно. Удівітельно мелодічний язык.

Деркач простодушно подивився на Чорного Ворона. Мовляв, а бачиш?

– А «вітки» вип'еш? – спитав він у Птіцина.

– Что такое «вітка»?

– Розбавлений спирт.

– Я вабще-то не п'ю. Желудок падводіт.

– А ми розбавимо тобі джерельною водичкою до десяти градусів, – заспокоїв його Деркач. – Інакше яка може бути балачка?

– Разве что для разговора, – погодився Птіцин.

– Добре, сідай уже, – насупився Семен Чучупака. – Розбалакалися.

Ворон здивувався ще дужче, коли Семен посадив цього покруча майже на покуті поміж собою і Деркачем, а збоку примостився ще й Панченко. Підвівся б з могили Василь Чучупака – всіх трьох вивів би за вал.[16 – За валом у Мотронинському монастирі розстрілювали ворогів і зрадників.]

Першу чарку Птіцин цідив крізь зуби, видно, справді був хворий або остерігався сп'яніти в товаристві «головорізів». Одначе випив до дна, дрібно закліпав просльозілими очима й потягся до сала, ніби хотів ще раз усім нагадати, що його дід мав прізвище Птах. Закушуючи, Птіцин кидав короткі позирки по кутках: його, вочевидь, здивувало, що в підземній «хаті» стіни вибілені вапном. Угорі на покуті висіли образи Богоматері та

іі Сина, а нижче – розгорнуті полотнища двох прапорів. Жовто-блакитний і чорний – холодноярський бойовий прапор, на якому срібною заполоччю було вигиптувано: «Воля України або смерть». Його погляд затримався на цьому написі, Птіцин перестав жувати, ніби, чогось не розуміючи, вчитувався в кожне слово по складах.

Деркач знову налив.

– Давай ще по одній.

– Пастойте, ми так і пагаваріть не успеем, – сказав Птіцин.

– Встигнемо, – Чучупака простяг до нього свою чарку, запрошуючи поцокатися. – Ми ще не готові до серйозної балачки. Головне, що ти прийшов, не побоявся.

– А чево мне баятсья, я ведь шол на переговори, а не сватацца.

– Ну, то й не сиди, як засватаний, – сказав Деркач. – Будьмо.

Птіцин покрутив носом, однак другу чарку хильнув сміливіше. Після третьої його бліде лице взялося рожевими плямами, він розслабився й повів очима по столах, приглядаючись до лісового товариства.

Воронові сподобалося, що хлопці вже давно перестали витріщатися на Птіцина й загомоніли про своє, зачадивши міцним бакуном. Вони мовби відгородилися димовою завісою і від чекіста, і від отаманів, котрі з ним чаркувалися.

Птіцин, помітно сп'янівши, не міг розібрати, чи то так накурено, чи на очі йому накотився туман.

– Всьо ето харашо, в смысле водку п'янствовать, – сказав він. – Но мне нада к вечеру непременно вернуться в штаб гарнизона. Иначе Штеренберг... будет волноваться.

Він натякав, що в Мельниках під арештом сидять заручники, яких розстріляють, не дочекавшись його увечері. Але Семен Чучупака порадив:

– А ти напишеш йому записку, що переговори затягуються до завтра. Це ж діло непросте, тут багато чого треба обмірковувати.

– Справді, напишеш записку, йому передадуть, – сказав Деркач, наливаючи ще по чарці.

Птіцин випив, узяв квашеного огірка, але не їв його, тільки розглядав з усіх боків, наче вперше побачив такого цікавого овоча.

– Ех, ребята, жизнь-то какая начинается! – проказав він замріяно. – Вам би сеять, пахать, а вы тут... Перед вами все галубие далі аткрити.

Птіцин поклав огірка на стіл, підпер рукою свою пташину голівку що вже не трималася на в'язах, і задивився десь у «голубу далечінь», видиму тільки йому Ця сиза далина вже пливла, хиталася й вислизала з-під його стуманілого погляду.

І тут хтось із хлопців хрипко затяг упівголоса:

Закувала та сива зозуля
Вранці-рано на зорі...

До нього стиха приєднався другий, третій, а далі всі підхопили цю пісню й повели її разом, бо знали й співали «Зозулю» не вперше. Та зараз вона мовби набрала іншого змісту.

Ой, заплакали хлопці-молодці,
Гей-гей, та на чужині в неволі, в тюрмі...

І голоси їхні теж були тепер іншими, сама чорна туга співала тими голосами – і не про далеких запорожців, що каралися в тяжкій неволі, а ось про цих нетяг, що сиділи за нетесаними столами, прикривши долонями очі, не дивлячись один на одного, а тільки чуючи свою невідступну журбу. Це вони, козаки-нетяги, плакали-побивалися, викликаючи свою долю-задрипанку яка давно від них відцуралася, це вони благали буйного вітра визволити їх із тяжкої неволі, а тим часом катюги кували їм ще міцніші кайдани.

І ніщо й нікого тепер не обходило, крім цієї пісні, – співали козаки, співали старшини й отамани, до самозабуття віддаючись цій багатоголосій журбі. Вони навіть не помітили, як, зачувши ту пісню, змінився з лиця їхній «гість» – тієї хвилини він залишився сам із собою, але якось ураз припинив, наставив вуха, потім обхопив руками звислу на груди голову й заціпенів. Раптом чекіст дрібно затрясся, пересмикуючи плечима. Ворон спершу подумав, що він, виродок, сміється, та ні – Птіцин плакав. Звичайно, це були п'яні сльози, але він, не ховаючись, змахував їх, аж поки скінчилася пісня.

Коли запала тиша, Птіцин обізвався першим:

– Ету песню пелі у нас дома, – сказав він, шморгаючи носом. – І так на душе чьо-то грустно стало. Е-е-х...

Воронові майнула збитозна думка, що зараз він схопиться на ноги й скаже: «Ребята, я остаюсь с вами! Навсегда! Какая там в хрена амністія, не верте етім большевіцкім басням, ми с вами будем стоять да канца!»

Та це малювала пустотлива уява. А Птіцин сказав:

– Дед мой, ну, который по фамилии Птах, часто пел эту песню.

Він так усім забив баки тим дідом, що розм'який Семен Чучупака згадав і свого:

– А мій дід, чи то пак, прадід, як прийшов із царського війська, то теж любив увернути кацапське слівце. Оце, було, стане в сажу коло свиней і давай з ними по-московському цвенькати: «Чу-чу, пакосна!»

– Как-как? – перепитив Птіцин.

– Чу-чу! – повторив Чучупака. – Це ж так у нас до свиней погукують, коли вони шкоду роблять. То дід, чи то пак, прадід отак-о до них і звертався: «Чу-чу, пакосна!» Через те й на нього почали казати Чу-чу-пака. Відтоді ми всі Чучупаки.

– Любопитно, – сказав Птіцин. – Очень даже любопитно. І що, тільки со свіньямі разгаварівал па-рускі?

– А з ким же іще? – здивувався Семен Чучупака. – У Мельниках більше ніхто й не вмів по-московському.

– І что, ані ево панімалі?

– Хто? – не зрозумів Семен.

– Свіньї.

– Як оце я тебе.

– Удівітельно, – знизав худими плечима Птіцин.

Не чекаючи запросин, він уже сам перекинув до рота чарку, важко заковтнув, але не втримав – пійло вирвалося йому з горлянки. Птіцин пирхнув, затулив долонею рота, і між пальців йому потекла руда юшка.

Його взяли попід руки (він уже ледве пересував ногами), вивели надвір, а коли згодом знов доправили в землянку, на Птіцина страшно було дивитися. Він був землистозелений.

Перш ніж покласти чекіста спати, Деркач посадив його за стіл, дав недогризок олівця і клопоть паперу. Птіцин, трохи подумавши, написав напрочуд твердою рукою:

«Совершенно секретно.

Начальнику гарнизона тов. Штеренбергу.

Ввиду исключительной важности и конфиденциальности переговоры продлены до завтрашнего дня. Прошу не волноваться.

Птицын».

– Ну, от і добре, – сказав Деркач. – Через годину записка буде у штабі. То, може, з цього приводу ще «вітки»?

Але Птіцин його вже не чув. Як марафонець, що з останніх сил доніс радісну звістку до місця призначення, він мертвий упав головою на стіл і захріп. Його кинули на підстилку в кутку землянки, де він проспав аж до ранку.

І хто б міг подумати, що вранці цей здохляк прокинеться зовсім іншою людиною. Умившись холодною водою до пояса, він одмовився від сніданку та похмільної чарки, зібрався в кулак і попросив скликати всіх, хто готовий

його вислухати. А коли в землянку знов напхалося повно людей, Птіцин зарядив таку проповідь, що всі розвісили вуха.

Ворон теж його слухав і дедалі більше переконувався: отаман, котрий дозволяє ворогові вести пропаганду в своєму таборі, заслуговує розстрілу. Та поки що й він мусив спостерігати, як цей чекіст-агітатор вправляється в красномовстві, вимальовуючи сині далі перед змореними безнадією людьми. Советська влада, казав він, не зацікавлена в переслідуванні амнестованих, бо їй потрібні саме такі, як ви, мужні люди. Перед вами сьогодні відчиняються всі двері. Я знаю, казав він і показував пальцем у натовп, ніби справді мав когось на увазі конкретно, – ти хочеш повернутися до жінки, дітей, хочеш працювати коло землі – і ти будеш на ній працювати, бо тільки ти знаєш ціну мирного життя... Я знаю, ти, – показував він пальцем в інший бік, – хочеш служити у Красній армії – і ти будеш служити в ній командиром, бо маєш багатий військовий досвід; я знаю, – тицяв він ще на когось, – ти не проти працювати в міліції – і ти будеш хорошим міліціонером, бо сам добре знаєш, що таке злочин і як з ним боротися... Хіба ж такий вибір не кращий за неминучу загибель?

Він говорив три години, не стуляючи рота. І його не перебивали. А потім ще й почали ставити запитання: чи не будуть їх переслідувати; продподаток ім буде накладатися такий само, як і всім, чи більший; чи не позбавлятимуть амнестованих права голосу; чи дозволятиметься ім виїздити у великі міста й на шахти?

Звичайно, ім усе дозволялося. Їх чекало нове життя в новій Україні!

Той, хто обирав це щасливе життя, мусив явитися з повинною і здачею зброї впродовж тижня.

– Схаменіться! – нарешті не витримав Чорний Ворон. – Кого ви слухаєте?

Він схопився з лави, випростався на повен зріст, ледь не вдарившись тім'ям об дубову балку, і вступився в Деркача.

– Ти забув, що ти в Холодному Яру!

Деркач, ховаючи очі, мовчав.

– А ти й за брата забув? – Ворон перевів олов'яний погляд на Чучупаку.

– Мертвих не чіпаймо, – тихо мовив Семен.

– Он як. Тоді залишайтеся здорові!

Він вийшов із землянки і вже поривався до свого Лебединського лісу, але ще хотів побачити, чим воно все скінчиться. Стояв біля чагарнику, теревив у руках нагайку, не знаходячи собі місця. Не помітив, коли до нього підійшов Панченко.

– Я знаю, що вони мені життя не дадуть, – сказав він. – Але за три роки лісових поневірянь я так вимучився, що згоден бодай три дні пожити людському, переночувати в теплій постелі, а тоді вмерти.

Ворон мовчки теребив нагайку.

– Пробач, – знову озвався Панченко. – Якщо ти колись захочеш мене убити, то я на тебе серця не матиму. Але дозволь з тобою попрощатися, бо чує моя душа, що більше ми не побачимося.

Ворон подивився в його провалені очі. Вони зустрілися поглядами – і враз обнялися. Міцно, по-чоловічому.

– Прощай...

* * *

Сидячи на присторчі старезної липи, Чорний Ворон бачив усе як на долоні. Спершу дорогою з лісу вихопилися вершники, а вслід за ними посунули піші. Усіх було близько сотні. Лісовики сходили яром не з боку Мельників (соромно було гайдамакам заходити впокореними до «столиці» Холодного Яру), а ближче сюди до Головкивки.

Вони брели вервечкою мовби наосліп, опустивши голови і не дивлячись один на одного. Спускалися схилом униз, униз, униз...

На майдані було поставлено стіл, накритий червоною скатеркою, на ньому – каламар, ручка, папери. Біля столу стримів червоний прапор із серпом та молотом, тут же переминалися з ноги на ногу Птіцин, начальник гарнізону Штеренберг, командир батальйону Третьої московської бригади Козлодоев, місцеве начальство. Неподалік столу по обидва боки стояли порожні вози.

Майдан оточили червоноармійці.

Товклося тут чимало роззяв, дітвори, десь узявся юродивий Варфоломій, що жив у богадільні при Чигиринському Свято-Троїцькому монастирі, але завжди з'являвся там, де з якоїсь особливої okazji скупчувалося чимало люду. Худючий – сама шкіра та кості – Варфоломій улітку і взимку ходив у довгій чорній хламиді з накинутим на голову клобуком. Рідко хто бачив його лице, ніхто не знав його віку і вгадати не міг, бо навіть старі люди пам'ятали Варфоломія таким, як оце зараз, – безпритульним юродивим блукальцем, вішуном, що наперед угадував лихо. Через те селяни його побожувалися, бо казали, що за ним ходить біда, що начебто він її насилає, хоча насправді Варфоломій нічого не насилає, він тільки вгадував наперед те, що мало відбутися. Здавна ж відомо, що Бог, відбираючи в чоловіка розум, іноді дарує йому за це виняткову здатність пророкувати.

– І не почувте більше дзвонів! – тряс кулаками до неба Варфоломій. – Упадуть вони до ніг, та не ваших! І все завалиться. Бо зізда на лобі личить худобі.

Хмара куряви котилася все ближче до Головкивки.

– Їдуть! Їдуть! – галасувала дітлашня.

Першими на майдані з'явилися вершники на чолі з Деркачем, Семеном Чучупакою і Панченком. Коли вони зішли з коней, до кожного підійшло по

двое червоно армійців – один забирав і відводив убік коня, другий показував на порожній віз, куди треба скидати зброю. На перший віз полетіли шаблі, карабіни й револьвери Чучупаки, Деркача, Панченка...

І тут сталася чудасія. Тонкосльозий Птіцин так розчулився від цього «врочистого» моменту, що повернув усім трьом отаманам зброю і поставив їх поруч біля себе. Для них це було несподіванкою. Семен Чучупака, Деркач і Панченко так розгубилися, що від хвилювання наступали один одному на ноги.

Тим часом на майдан потяглася вервечка піших. Вони скидали на вози зброю, потім під погуки червоних командирів шикувалися лицем до столу, до кумачевого прапора і зніжковілих отаманів, що стояли на почесному місці, низько опустивши голови.

Коли «завішення» зброї завершилося, слово взяв Птіцин. Він співав тієї самої, що й під час агітації в землянці, тільки цього разу довго не говорив – агітувати вже не було кого. Лісовики по черзі підходили до столу, де на заздалегідь виготовлених бланках з печатками вписували їхні імена й прізвища. Ніхто нічого не уточнював, вписували ті імена, які вони самі називали, й відразу видавали документи на руки. Після цього кожен, уже як повноправний советський громадянин, міг собі йти під три вітри.

Кожен... окрім отаманів. Птіцин пояснив, що вони, як чільні командири, мусять ще скласти звіти про діяльність своїх загонів.

– Я так і знав... – зречено мовив Панченко.

Його, Семена Чучупаку й Деркача того ж дня повезли під конвоем аж до Кременчука. Більше про них не чули. Не судилося бідному Панченкові переночувати в теплій сухій постелі жодної ночі.

Птіцин на тому не вгамувався. Він учинив акцію, яка вразила Чорного Ворона дужче, ніж те, що відбулося на майдані.

Відразу після амнестування холодноярців червоні посунули до Мотриного монастиря – їхня лава тяглася лісовою дорогою від хутора Кресельці аж до плоскогір'я, на якому гніздилась обитель. У хвості ще не знали, де він, той монастир, а передні вже колошматили «осине кубло».

Щоправда, поперед них прибіг юродивий Варфоломій, загупав кулаками у браму, заволав так, що луна покотилась ярами:

– Ховайся хто може – люципер іде! На лобі зізда, на голові ріг – передушить усіх!

Заплутуючись у полах довгої хламиди, Варфоломій вибіг на середину монастирського подвір'я.

– Горе, горе вам, невісти Христові! Гаспиди йдуть рогаті – будуть вас гвалтувати! Тікайте!

Однак ніхто й не думав тікати. Черниці покладалися на молитву і Божу ласку. Вийшла зі своєї келії матінка Єпистимія, висока ставна ігуменя,

сказала, що коли вже судилося комусь стати мучеником-страстотерпцем, то на те є воля Господня і треба прийняти це як благоденство.

– Атож, – підтакнула їй кривенька карличка Онися, яка повсякчас ходила хвостиком за ігуменею, мов ад'ютант. – Я їм як дам оцим бучком, то згадають вони Онисю не раз, – посварилася вона в повітря паличкою, на яку спиралась, кульгаючи.

– Маладец, Аніся, – похвалила її ігуменя Єпистимія. – Ти каво угодно поставиш на место, не так лі?

Матінка Єпистимія була родом із Томська, але їй тут уже знали, що в черниці її занесло років із двадцять тому нещасливе кохання, а в Мотрин монастир їй склав протекцію, як вона сама любила казати, не черкаський єпископ Миколай, а сам Господь Бог. З гайдамаками Холодного Яру ігуменя мирилася тільки тому, що вони захищали обитель від войовничих прибулуд, охочих до монастирських статків.

– Атож, – сказала Онися, – у мене палиця довга, а жарти короткі.

– Хорошая ти девочка, ані таких баяться, – усе ще грайливо намагалася говорити матінка Єпистимія, але Онися чула, що голос її тремтить.

Навіть Об'явлення Іоанна Богослова не малювало черницям того страхіття, яке вже було на порозі.

Спершу все подвір'я монастиря залила повінь смердючої солдатні з диким матюччям, реготом і гелготанням. Наказ вони мали один – зняти монастирські дзвони. Раз і назавжди знищити головну систему оповіщення гайдамацького краю, цієї проклятої Холодноярської «республіки», з якою довелося воювати довше і тяжче, ніж із поляками, німцями, Денікіним, Врангелем, Махном.

І під голосіння черниць вони скинули монастирські дзвони (їх потім також відвезуть до Кременчука, а далі – до Харкова, як свідчення перемоги над цією новітньою Січчю, що підняла шаблі з-за прадавніх валів), отож вони з великим трудом скинули дзвони, і через те, що дуже намучилися, і від жіночих плачів так розлютилися, що запалили дзвіницю Івано-Златоустівської церкви.

Страшний вогонь стугонів над дзвіницею – криваво-червоний, язикатий, зловісний.

– Звірі! – кричав, здіймаючи до небес довгі худючі руки, Варфоломій. Він так задер голову, що клобук спав на плечі, відкривши його висушене, як у мумії, обличчя. – Упаде ще й друга зізда на ваші лоби однорогі!

Він метався поміж безбожників, хапав їх за руки, за поли, поки хтось не зацідив йому кольбою в обличчя, Варфоломій упав навznak, і москальня пішла по його мощах потоптом, наступаючи ратицями на голову, груди, живіт, ніби хотіла зрівняти його з землею, і на якийсь час здалося, що його справді розтоптали, розплюшили так, що тільки шкіра зосталася, прикрита чорною пожмаканою хламидою, та за хвилю із землі знов піднялися його мощі, і Варфоломій здійняв до небес кістляві руки.

- Смерте, перекинься на звізди і роги!.. Казав мені ще Мельхиседек, [17 - Мельхиседек - Матвій Значко-Яворський, визначний церковний діяч, настоятель Мотронинського монастиря за часів Коліївщини у третій чверті XVIII ст.] що любиш ти хіба тих, хто боїться тебе.

Але вони його вже не чули. Оскаженілі, розбурхані вогнем і жіночим лементом, забродили кинулися одне поперед одного по коморах, льохах, келіях гребти все, що траплялося під руку, на ходу жлуктили солодке причасне вино, пускаючи по підборіддях червоні патьоки, набивали роти й кишені проскурками. Вони вдерлися до другої - Свято-Троїцької - монастирської церкви, де почали хапати й ховати за пазуху все, що блищало, - золочені хрести, трисвічники, срібні диски, дароносиці, чаші...

На це богохульство мовчки, міцно стуливши уста, дивилися з мальованих парсун, що висіли серед ікон на рівні зі святими, сам блаженний ігумен Мельхиседек, Іван Гонти й Максим Залізняк у чернечому підряснику - у правиці Залізняк тримав свяченого ножа з написом «Ось вам», а лівою перебирав вервицю. Над його правим плечем було три рядки нотного напису пісні: «Ой, не буде ліпше, ой, не буде краще, як у нас на Україні».

Але Залізняк, як і ніж його, були тільки мальовані, він не міг зупинити драпіжників, які трошили ікони, хапали, били, ламали, перекидали все догори дном. Вони натрапили на книгозбірню, та оскільки цупкий папір не годився на самокрутки, то одривали від книг позолоту та срібні фібули, а решту кидали зо зла у вогонь під дзвіницю. Полетів туди фоліант у шкіряній палітурі «Маргарет святого Іоанна Златоустого з душеполезни-ми поучальними словами», друкований в Острозі літа 1595-го, полетіла «Євангелія», друкована 1600 року, ось уже захеканий кацап'юга пер до кострища п'ятсотлітні хроніки Мотронинського монастиря...

І тут скам'яніла від жаху ігуменя Єпистимія, яка до цього смиренно спостерігала за всім, що коїться, необачно вихопилася йому навперейми, силкуючись відібрати манускрипти. Кацап'юга, щоб потертись об неї, впустив рукописання на землю, став борюкатися з матінкою і, регочучи, так себе розпалив, що повалив її на землю й шугнув лапищем під рясу.

Кривенька Онися кинулася боронити матінку Єпистимію, заходилася лупцювати паличкою гвалтівника по товстому озаддю, приказуючи: «А на, а на!» - та це його лише підохочувало, кацап'юга ще більше звів, плутаючись лапами в одіяннях ігумені, і його вже ніщо не могло зупинити.

Якийсь міцненький курдупель підбіг до Онисі, спершу ніби для того, щоб забрати у неї паличку однак ухопив її на оберемок і поніс у стайню.

- Рятуйте, сестроньки! - завершала Онися, дригаючи коротенькими ніжками, та кому було рятувати, як усі сестри вже розбіглися хто куди. Москалі доганяли їх наввипередки, адже черниць на всіх не вистачало, а чекати в черзі не було терпцю.

І тоді на них знову посунув зі своїми гострими, як сучки, кулаками Варфоломій.

- Стійте, нелюди, зупиніться! Прийде година, й звізда піде на звізду! А роги ламатимуть роги!

На нього зосліпу наскочили двоє червоних, які з налитими кров'ю очима металися в пошуках вільної жертви.

– Ти, дахлятіна, да сіх пор живою?

Спересердя вони вхопили Варфоломія за руки, за ноги, жбурнули, наче пір'їну, під дзвіницю в зелений вогонь, що розгорявся з новою силою. Давні книги невідь-чому горіли зеленим полум'ям.

Варфоломій упав серед кострища, яке стрепенулося язиками вгору, пирхнуло в усі боки снопами іскор, та відразу ж і пригасло там, де опустився старець, – чи хламида пригасила вогонь, чи, може, з якого іншого дива. А довкола Варфоломія палало так, що близько і не підійдеш, пекло в лице, тому ті двоє, що вкинули його у вогонь, відбігли назад, стали й, одвісивши щелепи, дивилися, що буде далі. Біля них зібрався гурт невдах, які, доганяючи черниць, упіймали облизня, тож тепер мусили ждати.

– Ти сматрі-кось, в агне не гаріт, сука, – чухаючи матню і жуючи проскурку, дивувався рябий москаль із білими віями. – Вань, ти такое відел кагда-нібудь?

– В агне не гаріт, а в воде, интересно, тонет?

– Нічьо, щас вспихнет. Кіросінчіка би.

Але тут зверху на обгорілій дзвіниці щось затріщало, і величезна головошка гупнула якраз на Варфоломія. Іскри бризнули аж на роззяв, вони відсахнулися, але знов-таки витріщилися на кострище, шукаючи в ньому чорну хламиду.

– Піздец, – сказав рябий, що досі жував проскурку.

– І так скоко прадержался! Колдун какой-то.

– Чародей, не іначе. Ти би витерпел стоко, Вань?

– Ну, нет. Мне і сейчас невтерпѡж. Пагнали чьѡ-то паіщем.

– А енто правда, что ані все ішо девочки? – ковтнув слину рябий, дістаючи з кишені ще одну проскурку.

– Правда, правда. Токо ти апаздал малость. Всево на минутку.

– Что, і та каланча, каторая пастарше, тоже била девочкой?

– Вопрос не ка мне. Бежім, а то нам разе што ліліпутка астанется.

Вони розбіглися хто в стайню, хто в садок, хто в келію.

Коли рябий, на ходу застібаючи ширіньку і доідаючи чергову проскурку, повертався з Ванькою від монастирського саду, він ледве не вдавився. Назустріч їм сунула мара в чорній хламиді з напнутим на голову клобуком.

Рябий подумав, що то сама смерть прийшла по їхні душі, бо в руках у хламиди була коса.

– Спатрі, Вань...

Але Ванька й сам уже побачив привиддя, заточився, трохи не впав.

– Чьорний монах, бля, – він зняв з плеча довгу трилінійку.

– І покотяться зірки в тіню огненну! – заволатала хламида.

– Дак ето же тот колдун проклятий! – здогадався рябий. – Живой, что лі?

– Уму непостіжимо.

Варфоломій, замахнувшись косою – у-у-у-у! – і вигукуючи щось незрозуміле, йшов прямо на них. Вертлявий Ванька скочив убік і так калатнув дулом гвинтівки по кісцю, що Варфоломій полетів в один бік, а коса – у другий.

– Что, в агне не гаріш і в ваде не тонеш? – наступив йому чоботом на груди рябий. – Ти на каво с касой палез, калдавское атродье? Какую месть тебе за ето придумать? Гаварі, придурок. Пулі на тебя жалко.

– А чево здесь думать? – пхикнув Ванька. – В агне не гаріт, так давай папробуем воду! Пруд-то вон бізка.

Вони взяли Варфоломія за ноги й потягли лісовою стежкою вниз до Гайдамацького ставу, що блищав у балці відразу за валом. Так волокли його крутосхилом, що голова раз по раз підстрибувала на оголеному корінні дерев. Варфоломій не подав і звуку. На березі ставу вони знов узяли його за руки й за ноги, розгойдали і пошпурили чимдалі у воду. Легесенький Варфоломій якось так безшумно опустився на ставкове плесо, що зовсім не здійняв бризок. Наче то був не чоловік, а тріска. Упав нечутно та так і лежав на воді горічерева, навіть не думав тонути. Його клобук і хламида надулися, тримали Варфоломієві моці на плаву, чи, може, він і без того не тонув, такий був ветхий і висухений.

– Нет, я віжу, етаму не будет канца, – сказав Ванька, рішуче зняв із плеча трилінійку й пересмикнув замок.

– А может, не нада? – завагався рябий. – Єслі ево і пуля не вазьмьот, я рехнусь.

– Да брось ти.

Ванька прицілився, натиснув на спуск: цок. Войок злегенька клацнув, але пострілу не було.

– Ідьом атсюда, пака цели, – рябий відвів дуло різко убік.

– Абиکنونная асечка, чево ти?

– Вряд лі, – сказав рябий. – Колдун он і есть колдун. А тут ещю примета такая. Калакала снялі.

- Дак іть за ніх награду паабещалі кождому За калакала-то.

- Дурак ти, Вань. Іді, не абарачівайся. Пусть там плаваєт себе тіхонька да нас не трогаєт.

Рябий, узявши Ваньку за лікоть, силоміць потяг його від ставка. Та коли вони відійшли кроків на двадцять, Ванька раптом закричав не своїм голосом:

- А-а-а, в бога мати!.. Моченькі нету!

Він зірвав з плеча гвинтівку, обернувся до ставка, прицілився й вистрілив.

Надута над водою хламида, тріпнувшись, почала осідати. Вона поволі сплющилася, але не потонула - ще довго гойдалася на ставковому плесі.

4

Птіцин триумфував: з бандитським кублом у Холодному Яру покінчено. Він доповість наркому Балицькому, що Мотронинський монастир узято, його дзвони впали до наших ніг. Єдине, що зіпсувало Птіцину настрій, - це звістка про те, як бійці зразкового батальйону Третьої московської бригади повелися з черницями. Що зробиш - війна, нерви, тут мужика можна зрозуміти. Хоча... скоти, звичайно.

І ще один черв'ячок ні-ні та й прокидався насподі його думок: стривай, казав собі Птіцин, якщо була вказівка неодмінно зняти монастирські дзвони, то, виходить, немає впевненості, що вони не задзвонять знов? Гм...

Але Птіцин все одно був у гуморі. Після святкової вечері у Штеренберга він повернувся в будинок священика, де мав переночувати останню нічку. От де служба! - сам собі дивувався. - Два тижні прожив у попівському домі і майже не бачив ні батюшки, ні матушки, ні красуні-попівни. Хто оцінить його самопожертву в ім'я революції? Хто повірить, що йому, чекістові Птіцину, перевалило за двадцять, а він ще й досі займається рукоблуддям? Чоловіча рішучість приходила хіба що в його сороміцьких фантазіях (кого він тільки не мав у своїй багатющій уяві, особливо там, у Горках, де, будучи в охороні вождя, бачив не тільки бабусю Крупську). Ось і тут, у цьому попівському домі, він щоночі уявляв собі, як приходить до нього в довгій білій сорочці попівна, хоча ні разу її не бачив. Служба така: повертався до хати, коли сільські люди вже сплять, а до того ж мав свій окремий вхід, бо чималий попівський будинок був на два ганки.

Птіцин, засвітивши гасову лампу, сів до столу писати звіт про вдало проведену операцію, та невдовзі відчув, що йому щось муляє, не дає зосередитись, а що саме - не міг зрозуміти. Подумки перебирав подробиці минулого дня, шукаючи там причину тривоги, що так знагла, немов із-за рогу, підступила до нього. Шкодував, що не поїхав сьогодні до монастиря, поклавшись на командира батальйону Козлодоева, думав про свою охорону, яка щоночі патрулювала цей куток...

Уже вкотре, як голка з мішка, вилізла думка: якщо є певність, що бандити не повернуться, то навіщо знімати дзвони? Птіцин переконував себе, що все це правильно: символи, святині, знаки ворога треба нещадно нищити, тож він зробив дуже корисну справу а якесь бісеня знов і знов шептало на вухо: кому б заважали ці дзвони, якби знаття, що Холодний Яр не підніметься знов?

Втім, не ця нав'язлива думка збудила в ньому тривогу Птіцин ще довго сушив собі голову, поки нарешті професійним нюхом відчув, що його непокоїть сама кімната: щось тут не те. Зовні мовби нічого не змінилося, а от, хоч ти вбий, не те.

Він подивився на щільно зашторені вікна, на громіздку шафу, на широке дерев'яне ліжко, над яким висів зелений повстяний килим із двома потворними зебрами. На стіні біля дверей лунко цокав годинник з гирями й довгим маятником, до якого Птіцин ніяк не міг звикнути, – перш, ніж відбити час, старий механізм починав погрозливо шипіти, потім гарчав і, нарешті, відлічував години: бум-бум-бум... Зараз його стрілки показували за чверть другу ночі. Птіцин підвівся, підійшов до годинника, зупинив маятник. Потім знов сів до столу на гнучий віденський стілець. Діставши з кобури парабелум, поклав його перед собою.

І раптом в його мізках щось зашкварчало, як у тому годиннику, і засвітилося – носачами чобіт він відчув те, що не давало йому спокою. Килимок! Такий же, як і на стіні, повстяний килимок, тільки вчетверо менший, лежав під столом. Чому під столом, якщо він повинен лежати біля ліжка, серед кімнати чи біля порога? І чому Птіцин раніше не звернув на нього уваги?

Він підвівся, відставив убік стола, відсунув килимок. Ого! Під ним була ляда. Птіцин знав, що в деяких сільських оселях бувають погребі, до яких вхід зроблено прямо з хати. Але чому цей вхід тут замаскований?

Він узяв зі столу парабелум, а лівою рукою потяг за невеличке металеве кільце. Ляда виявилася важкою, проте піддалася. Чорна яма дихнула на нього застояною прохолодою. В темряві важко було щось роздивитися, тому Птіцина розібрала ще більша цікавість. Він узяв гасову лампу й, підкрутивши вище гнота, підніс її до темної пройми.

З п'ятьма поволі почали проступати обриси звичайного льоху – з діжками, кадобами, суліями, глечиками та іншим начинням, але те, що він побачив у кутку, штовхнуло його в самісіньке серце. Птіцин дрібно закліпав очима, замикуляв ними, наче на дні того льоху палало сліпуче вогнище. Насправді ж він побачив там стіл, на якому стояла цікава штуковина, схожа на перекинуту догори клавішами гармошку. Однак він одразу здогадався, що то за річ – рідкісна й несподівана навіть для попівського льоху.

Птіцин повагався, міркуючи, що з цим робити далі, – драбини, якою спускаються в погріб, тут не було. Поставивши лампу ближче до пройми, він заткнув парабелума за пояс, узявся руками за краї отвору і звисився вниз. До землі зоставалося менше аршина, він скочив додолу легко і майже нечутно. Поволі витяг з-за пояса парабелума, роззирнувся по боках, тоді ще раз повів очима по кутках. Ніби все спокійно.

Єдине, що тут привертало особливу увагу, – це двері. Очевидно, там, за дверима, були пологі східці, якими господарі спускалися до підземелля без драбини. Птіцин підійшов до цього входу, прислухався, потім ще притулився до дверей вухом, однак нічого такого, що могло б його насторожити, не почув. Він узявся за ручку, злегенька посмикав двері – ні, вони були на такому засуві, що навіть не рипнули.

Тоді, перш ніж підійти до столу, Птіцин ще раз оглянув усе, що було в цьому схроні. Позаглядав навіть у діжки з квашениною, в кадоби, глечики, помацав картоплю в лозовому кошелі, наче там замість бульби могла виявитися розривна «кукурудза» чи «мільси».[18 – Гранати Мільса.]

І ось він – затишний, найпотаємніший куточок бандитського схрону. Невеличкий стіл, ослінчик, а на столі – американська друкарська машинка «Ундервуд». Птіцин швидко-швидко замикував очима, в його пташиній голівці вже народилися рядки оперативного донесення:

«В результате упорных и длительных розыскных действий в самом горячем очаге Холодного Яра найдена бандитская типография».

Таке донесення в жодному разі не було б перебільшенням, оскільки поруч з машинкою лежав цілий стос надрукованих листівок. Взявши одну та підійшовши ближче до пройми, звідки падало скупе світло, він одразу розпізнав той самий шрифт, яким було розмножено заклики не вірити московським катам та їхній більшовицькій амнестії. На цій же, зовсім ще свіжій відозві Птіцин прочитав:

Брати селяне!

Російська потолоч вчинила наругу над нашою святинею – Мотриним монастирем. Кацапи-безбожники та жиди-анцихристи зняли церковні дзвони, які всіх нас єднали не тільки голосом Божим, а й погуком до боротьби з московською навалюю. Вони тяжко позбиткувалися над сестрами обителі, розорили Божі храми, спалили дзвіницю. Але їм це так не минеться. Катів жде кара Господня і помста нашої зброї.

Брати селяне! Не спить, убивайте де тільки можна московську нечисть. Хто ще дужий узяти в руки зброю – ідіть до ліс у. Не вірте обіцянкам москалів і хриstopродавців. Не суньте голову в ярмо кацапщини! Найбільше наше повстання попереду – ще повіє новий огонь з Холодного Яру! Слава Україні!

Отаман Чорний Ворон

Птіцин пробіг очима відозву, сів на ослінчик лицем до дверей.

Чорний Ворон. Ага... «Исключительно коварный и непредсказуемый враг, отличающийся особой жестокостью даже к своим...» – пригадав він рядок з оперативного зведення.

Птіцин також згадав, як приїхав із Харкова до Кременчука і там, на станції, побачив плакат: великий чорний птах несе у дзьобі маленького червоноармійця, що скоцюбився в його пазурах. І напис: «Враг к тебе беспощаден. Отомсти ему!» Дурнішої агітки Птіцин не бачив. На заклик висміяти бандитів-отаманів, котрі полюбляли брати собі такі наймення, як Орел, Кібець, Ворон, Яструб, якийсь художник-пришелепок ославив червоноармійців, що, мов німечні курчата, потрапляють у кігті повстанців. Ну, провінційному малярю можна не дивуватися, а куди ж дивилися ті, що замовляли агітку? Куди дивилася ЧК?

Лише після зауваження Птіцина ці плакати зняли. Зняли... А якщо дзвони зняли, то виходить, немає певності, що вони не задзвонять знов? Від цієї думки у нього самого закалатало в скронях. Треба було щось робити, щось вирішувати з цією підпільною друкарнею. Скидалось на те, що поспішати не треба, варто почекати до ранку, а може, навіть і довше, можливо, взагалі треба постежити за цим будинком і тоді вдасться вийти на цілу підпільну організацію. Яке нахабство – запустити друкарню у нього під ліжком. Ну, буде їм друкарня, буде їм новий огонь...

Птіцин став прикидати, яку діжечку краще підсунути ближче до ляди, аби вилізти з цього схрону, і тут він зрозумів, що звідси ніяк не виберешся, не лишивши слідів. Ухопитися за край отвору, щоб потім підтягнутися на руках, – не дострибнеш, а підсунеш діжку – хто її потім поставить на місце? Отже, діяти доведеться вранці.

Але що це? Птіцин нашорошив вуха.

За дверима почулися тихі кроки, потім заскреготав засув.

Птіцин зняв із безпечника парабелум і підніс його у витягнутій руці на рівень очей.

«Несмотря на сдачу ввиду амнистии многих бандитов и главарей, обстановка продолжает оставаться накаленной. Десятки организаций и шаек отказываются сложить оружие. Только в Чигиринском и Черкасском уездах по предварительным данным насчитывается несколько тысяч бандитов ярко выраженной националистической окраски. Возникла необходимость значительного расширения сети осведомителей и секретных сотрудников из числа амнистированных, которые хорошо знают обстановку и могут входить в контакт с бандитами. Председателю губчека тов. Моздревичу предлагается незамедлительно усилить осведомительный аппарат Чигиринщины за счет других уездов и вербовки новых агентов.

Моральное состояние и боеспособность красных частей оставляет желать лучшего. Следует прекратить и строжайше пресекать насилие над мирными

гражданами, которое провоцирует недоброжелательное отношение местного населения к соввласти.

На зимний период ввиду замерзания воды в пулеметах и отсутствия глицерина предлагается выдача пулеметчикам спирта, предварительно отравив таковой по известным причинам...

Начгубучастка Комбриг 21 Понеделин.

Военкомбриг Егоров.

Наштагубучастка Шельхман».

(Із наказу по Кременчуцькій губернській дільниці від 26 листопада 1921 року.)

Мудей ішов тихим кроком і, видно, шельма, дрімав, бо не любив ледачого ходу, а Ворон притримував повід, сам ще не знаючи, куди йому спершу звернути. Кортіло раніше добутися до свого гніздовища в Лебединському лісі, побачити, хто з його хлопців уцілів після тієї катавасії під Старосіллям, та й себе показати, бо чутка пішла, що не розминувся зі смертю. Он і Досю очам не повірила, уздрівши його живого, на радіошах подарувала свою шапку, що пахне дикою орхідеєю, кадилом духмяним, Досею і... минулою ніччю. О, то ще та бестія!

До Лебединського лісу – то так, туди йому й лежала дорога, але zarazом підкралась охота прогулятися Холодним Яром. Та заодно, може, глянути хоч одним оком на «Мотрю», [19 – «Мотря» – так гайдамаки любовно називали Мотронинський монастир.] чи не зібралися там зимувати бурлаки? [20 – Бурлаками називали гайдамаків, одірваних від родин. Коли на зиму повстанський рух пригасав, багато хто з козаків розходилися по домівках, щоб навесні знов повернутися до лісу. А були такі, що залишалися на всю зиму в землянках, – вони або не мали куди йти, або остерігалися з'являтися до своїх осель, бо всі вже знали, де вони були до цього.]

Ворон не став розпитувати Досю, де на цю зиму рили землянки (а рили нові неодмінно після того, як заломилися навіть отамани й чимало козаків пішло на амністію), – не годилося дознаватися про місце зимової оселі тим, хто тут не лишався до весни. А хто був дуже цікавий – міг схопити кулю тільки за це, хоча й не мав злого умислу. Тож і Дося, либонь, не знала, де саме холодноярці пішли під землю, а могла, бестія, й знати – що їй, як вона здатна в одну ніч побувати і в Холодному Яру, й на Ірдинських болотах, і... в хаті сліпої Євдосі з її ворожбитськими чарами. Причому навіть сліду по собі не лишила, Ворон ніде не нагледів відбитків копит її легкого, як тінь, коня, мовби і він разом із Досею пройшов над снігом і над болотом. Зосталася лишень ця дика гіркаво-солодка пахощ, що досі гуляє у нього на губах і під шапкою...

Він дістав кисет, скрутив довгу товсту цигарку ще з того самосаду, що йому підсипав Вовкулака незадовго до їхнього бою під Старосіллям. Добрий тютюнець трапився, продирав до печінок, а не розійшовся досі тому, що майже місяць Ворон не кутив, поки Євдося повертала його з того світу. Він креснув сірником, глибоко затягся, відчуваючи, як злегка паморочиться голова. Трохи відвик од міцного диму, та хай – переб'ємо цей грішний дух

ворожитської ночі, сказав собі Ворон. Спом'янемо краще козака Вовкулаку, що знався на доброму тютюні, нічних багаттях і таємницях смерті...

Ворон ще тоді, у загоні Гризла, швидко вгадав, що в цьому хлопцеві з хижим ротом причаїлася якась під спідка, котра не давала йому спати. І тільки недавно, коли вони збиралися на чергове «погуляння багатими селами» з червоним прапором, Вовкулака при нічному багатті сам виповів Воронові свою таїну. Ніби передчував загибель і хотів висповідатися.

...Його молодший брат був красенем на всю Звенигородку. Так буває іноді: два брати чи дві рідні сестри ніби й схожі між собою, видно, що тієї ж породи, але одне вдається як намальоване, а друге – наче підкинули. Про Вовкулаку казали, що він народився вночі під час затемнення місяця, через те вийшов таким, що тільки вити на місяць. Але молодшого брата Куземка він любив страшенно. Може, навіть дужче за себе: був йому і за няньку, й за мамку, і за сторожа-охоронця. Вони до Гризла разом прийшли. Куземко не був якимось мазунчиком – тямив і шаблю тримати, і на коні сидів, як улитий, і не боявся заглянути в очі смерті. Дівчатами міг би перебирати як душа забажає, та, бач, не на те повернуло – присохла його душа до такої фурії, що плюнь і розітри. Закохався Куземко в Борухову Цілю – дочку стрижія Боруха, що тримав цирульню біля заїзду Винокура.

Ціля була цікава жидівочка – тонка, як та голка, а груди наче позичила в кого чи підмостила дві дині, що аж розпирали рипсову блузку. Ще більшим у Цілі був рот – аж до вух; губи повні, очі чорнючі, дивись, так і пришпилить тебе до своєї спідниці тими очима. А спідничка у неї теж була за останнім фасоном – довга, із синього ситцю, з широкими шлейками. І то як тільки вибився Куземко в парубки, помітив Вовкулака, що він до цирульні вчащає, стриже в Боруха вже стрижену голову, косуючи оком, чи не віїне де спідницею Ціля. Видно, сучка, приворожила його, це ж легше за все – підібрати жмутик волосся, а далі роби із хлопцем що хочеш.

Одного разу Куземко не застав у цирульні Боруха, а тут якраз підвернулася Ціля й так, ніби жартома, сама напросилася його підстригти. Той дурень усівся в крісло, Ціля обгорнула його запиналом, приємно торкаючись пальчиками до шиї, застрекотала ножицями, а далі й дві пружно-м'якенькі дині, мов ненароком, лягли йому на плечі. Куземко пропав. Коли Ціля запропонувала йому ще й поголитися (вперше в житті!), він тільки кивнув. Ніколи не думав, що дотик холодної бритви до горла може так хвилювати.

Куземко так і не вилазив би з тієї цирульні, та настали інші часи – у Звенигородку прийшли червоні, потім німці й гетьманці, за ними денікінці, далі петлюрівці, тоді прокотилася кавалерія Першої кінної армії Будьонного, яку перекидали до Криму на Врангелівський фронт із дозволом «самопостачання» дорогою через Україну. І кожне тобі мало діло до бідного жида: дай, дай, дай! До суцільного погрому, правда, не дійшло, але пір'я літало й над заїздом Винокура, і над бакалійною лавкою Ліхтера, і над мануфактурою Шаєвича, і – чим уже вона їм заважала? – над цирульнею Боруха.

Такий час людей змінює швидко. Коли в містечку, як то скрізь повелося, організувався загін жидівської самооборони (вони назвали його «Красніє соколи»), Куземко був уже з Вовкулакою в отамана Гризла, а Ціля поміняла синю спідницю з широкими шлейками на рудо-зелену; плисову блузку – на

шкіряну жакетку з мавзером при боці, на голову пов'язала кінцями назад яскраво-червону косинку. І хоч загін самооборони очолював Перчик Нухим, він не мав того авторитету який мала Ціля Борух. Вона колінами відчиняла двері начальників ЧК, военкому ревкому продкому тим більше, що там засідали переважно її одноплемінники, які до всього ще й не проти були залізти під Цілину жакетку перевірити, чи то справді там таке багатство дихає, чи сховано гарматні ядра. Але навіть вони боялися Цілі.

Коли вона проїздила бруківкою центральної вулиці на білому в чорних латках жеребцеві, люди крадькома хрестилися і відверталися, бо вже всі знали про її мордовню. У підвалі бакалійної лавки Ліхтера, де тепер містився штаб самооборони, Ціля особисто проводила допити своїх ворогів, переважно заручників, чиї родичі пішли до лісу. Викликала батька, матір чи сестру й питання ставила прямо: якщо ваш син (чи брат) не з'явиться тоді-то й тоді до нас на розмову, вас буде розстріляно.

Не з'являвся – розстрілювали заручників у піщаному кар'єрі біля Тікича.

З'являвся – розстрілювали також, тільки вже разом із сином чи братом.

І ось черга дійшла до Куземка.

Цікаво, що їхній матері Ціля наказала покликати лише молодшого сина, хоча знала, що в лісі гуляють обидва брати. Той, нічого не сказавши Вовкулаці, поїхав до Звенигородки. Тобто сказав, що провідає матір, а про Цілю – ні слова. Ну, ні – то й ні. Але повернувся Куземко на місце постю, як п'яний. Що випив – не чути, тільки якийсь не такий, як завжди. Щось темне бродило в ньому, каламутило розум і серце. Не знав тоді Вовкулака, що завела Ціля й брата його до підвалу під бакалійною лавкою Ліхтера, тільки замість допитувати розтулила свої хтиві варги, розстебнула на грудях шкіряну жакетку, скинула рожеві панталони і впустила його у свою вареницю.

Після того минуло скількись там днів – знов Куземко додому проситься: помитися йому треба, перевдягтися, своїх перевідати. Гризло, як не було гарячого діла, відпускав козаків у такій потребі, любив чепурних, казав, що кожен повинен мати кілька пар запасної білизни, щоб не заводилась нужда. Але Куземко дуже вже часто просився додому, аж недобрі думки почали навідувати Вовкулаку. Питає брата, як там удома, той тільки плечима знизує, мовляв, усе добре, все по-старому.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<http://www.litres.ru/vasil-shklyar/zalishenec-chorniy-voron/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне

МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Ходя - так тоді називали китайців.

2

Калавурити - стерегти.

3

Амнестія - застаріла форма слова «амністія».

4

Луг - водний настій попелу, що вживався замість мила.

5

Бєбєхє» - від абрєвіатури ББ - спецчастини, призначєні для боротьби з бандитизмом.

6

Варги - губи.

7

Маюфес - жидівський танець.

8

Продрозверстка - непосильний податок, яким радянська влада обкладала українських селян і забирала його силоміць.

9

Полотнянка - документ, посвідка на полотні.

10

Одукований - освічений.

11

Зсипний пункт - місце, приміщення, де збирали забране в селян зерно.

12

Начміл - начальник міліції.

13

Упродком – повітовий продовольчий комітет.

14

Неп – нова економічна політика, яка тимчасово полегшувала становище селянства з метою відвернення його від антирадянської боротьби.

15

Насправді Пташинський – зросійщений хохол-ренегат.

16

За валом у Мотронинському монастирі розстрілювали ворогів і зрадників.

17

Мельхиседек – Матвій Значко-Яворський, визначний церковний діяч, настоятель Мотронинського монастиря за часів Коліївщини у третій чверті XVIII ст.

18

Гранати Мільса.

«Мотря» – так гайдамаки любовно називали Мотронинський монастир.

Бурлаками називали гайдамаків, одірваних від родин. Коли на зиму повстанський рух пригасав, багато хто з козаків розходилися по домівках, щоб навесні знов повернутися до лісу. А були такі, що залишалися на всю зиму в землянках, – вони або не мали куди йти, або остерігалися з'являтися до своїх осель, бо всі вже знали, де вони були до цього.